N:R 6. ÅRG. 27. MAJ 1922. PREN.-PRIS 2:50.

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

REDOGÖRELSE FÖR SVENSKA MISSIONENS I KINA 35:TE VERKSAMHETSÅR.

Herren på sin tron bjöd floden komma, och Herren tronar såsom konung evinnerligen. Herren skall giva makt åt sitt folk, Herren skall välsigna sitt folk med frid. Ps. 29: 10—11.

Även i tordönet ser David Herrens härlighet uppenbarad. Inför allt det väldiga, han ser och hör, manar han till ödmjuk, förtröstansfull tillbedjan inför Herrens ansikte. När människan blir stilla inför Herren i ödmjuk tillbedjan får hon en annan syn på tordönet. Starkare än tordönet hör hon då *Herrens röst*.

Högre än de brusande vattnens sorl ljuder då den rösten. Den ljuder med makt. Den ljuder härligt (v. 4). Den som får erfara makten av denna röst, han får även skåda dess härlighet.

Herrens röst bräcker de stolta cedrarna, Herrens röst sprider ljungeldslågor, kommer öknen att bäva och bortrycker skogarnas klädnad. Men i hans himmelska boning förkunnar allting hans ära. Där är stillhet och harmoni.

Även med tordönet och stormen var det en gudomlig mening och en kärleksvis plan. Herrens röst ljöd så väldig för att rädda till evinnerligt liv. Herrens ords röst slår med eldskraft ned all egen klokhet, rättfärdighet, ära och härlighet emedan man först måste bliva till *intet* i sig **själv** för att kunna bliva *något* inför **Gud.**

Och när så floden kommer sitter Herren på sin tron, en konung till evig tid. Han sitter där för att även då giva makt åt sitt folk och välsigna sitt folk med frid. Ja, det är ju han, vår konung, som bjuder floden att komma. Borde ej det vara oss nog! Han, vars röst vi lärt känna i tordönet, är den, som låter floden komma.

Den hemligheten hade den gamle gudsmannen Mose lärt. I sin avskedssång ger han uttryck däråt i följande ord: När Herren ser att all kraft är ute och att det är slut på allt både både stort och smått, då tager han sig an sitt folks sak och förbarmar sig över sina tjänare.

Det har behagat Gud att giva oss en stor och härlig uppgift i en tordönets och stormens tid. Bävande voro våra

hjärtan när världskrigets väldiga flodvåg bröt fram. När sedan laglösheten kom seglande på det upprörda folkhavets vågkam, när dyrtid och hunger hemsökte, när slagregnen föllo och mångahanda andliga väder blåste, huru böjdes ej då i de tusende hemmen hjärtan och knän inför Gud i ödmjuk, innerlig bön för den kämpande skaran i striden. Och den bönen blev förunderligt hörd. Under det floden sopat bort andra planteringar har den ej med sin förödelse nått oss. Alltjämt växer vår uppgift. Fältet ligger framför oss. Somt väntar på spade och spett, på plog och harv. På andra tegar, vilka länge brukats, står skörden mogen. Många äro de kärvar, som redan bergats i ladan. Efter 35 års arbete träder nu ett nytt släkte fram, kristna i andra generationen.

*

Aldrig har vår uppgift varit mer krävande än nu. Nationalismens våg slår in även över vårt fält. Mitt under det vi sträva efter att bygga upp en kristligt sund självständighet i den unga församlingen framträda självständighetsrörelser av sådan art, att man bävande frågar varthän utvecklingen månde bära. Allehanda strömningar från västerlandet tränga fram ibland Kinas folk. De problem som västerlandet brottas med hava även överförts till Kina, modernt tänkande inom teologi och filosofi, industrialismen och arbetarproblemen, självhävdelse och förakt för lagbunden ordning, mammonism och militarism.

*

Skola vi månne kunna gå i land med vår uppgift? När vår mission nu fyller 35 år hava många av dem, som nu stå i främsta ledet därute, 30 eller fler strävsamma arbetsår, fyllda av banbrytandets möda, bakom sig. Fronten behöver förstärkas. Nya, unga krafter, skickade att i Herrens namn möta den situation, som nu är, villiga att i ett tjänande Johannessinne giva sina liv för sina kinesiska bröder, framsynta, skickade att förstå tidernas tecken, sådana behöva vi. Men sådana gåvor måste bedjas fram. Hemlandsförsamlingen har intet överflöd på dem.

*

Under det vi stå inför dessa väldiga framtidsuppgifter få vi dagligen erfara, att ännu äro de sår som kriget slagit långt ifrån läkta och att det är en vansklig tid, i vilken vi leva. En av Europas främste statsmän yttrade blott för några dagar sedan: »Jag är förskräckt inför den storm som drar sig samman vid horisonten och blir alltmer hotande på Europas himmel. Den kommer oundvikligen att bryta ut, om icke atmosfären på något sätt blir rensad.» Under denna tid av sjudande oro och förtvivlan bland folken, då arbetslöshet och nöd är rådande runt omkring oss, då andligt avfall och andlig förvillelse breder ut sig i den gamla kristenheten och samhällsupplösningens vålnad skymtar i dunklet, är det, som vi fått den ofattbart överväldigande uppgiften, att föra Herrens strid på en fjärran avlägsen front.

Skulle nu vår blick stanna inför allt detta endast, då vore vi snart försagda. Men över de brusande vattnen, högre än tordönet höra vi *Herrens röst.*

Den rösten bräcker all självsäkerhet, den tränger till de doldaste djup, den rycker bort all dåraktig berömmelse och visar oss vår intenhet. Men den talar ock tröstens och hoppets överjordiska ord och säger sitt majestätiska:

När floden kommer
Sitter Herren på sin tron,
Herren, en Konung till evig tid.
Herren skall giva makt åt sitt folk.
Herren skall välsigna sitt folk med frid.

(Äldre övers.)

N. H—n.

Något om allm. missionsläget i Kina

Ännu ett år har svunnit hän. Har Kina därunder gått framåt eller tillbaka i sin utveckling. På det politiska och sociala området äro tecknen till verklig löftesrik utveckling ganska få. Möjligen skulle man i den växande nationalismen, som synes vara mäktig nog att sammanföra de mest olika element och skapa en stark underström av enhetskänsla mitt i all sönderslitenhet och oro och som tillika bär »hjälp mot Kinas nöd» i skölden, kunna se en begynnelse till något bättre. Tyvärr har dock den vaknande känslan för fosterlandets väl ej blivit ledd i sådan riktning, att den kan föra till verklig, sedlig lyftning. Genom lågsinnade agitatorers verksamhet har folket bibringats den uppfattningen, att om man blott kan på massmöten hojta, skräna och utfara i hotelser mot de utlänningar, man har inom räckhåll samt förklara bojkott mot utlandets handel har man gjort sin plikt. Verklig vilja till att möda sig och till att göra personliga offer för fäderneslandet är sällsynt.

I provinser, där en mönstergill ordning är rådande och där befolkningen på grund därav är välmående och lever under fullt trygga förhållanden, råder missnöje, emedan den lagbundna ordningen kännes som ett tryckande ok. I sådana trakter där lösa horder föra det rena godtyckets spira, suckar visserligen folket under tyrannernas regemente, men befrielse är ej lätt att genomföra, emedan självsvåldet har fatt sådan makt, att sällan någon myndighet finnes, som är stark nog att stävja det.

Att detta skall verka förstörande på alla ädlare känslor hos folket är klart. Också är det sedliga tillståndet i landet i ständigt sjunkande. Nationalismens ivrare, som till att börja med intogo en vänlig ställning till främlingar och som även voro välvilligt stämda **mot** missionsverksamheten ej minst därför, att de i den sågo ett gott medel i arbetet på samhällets förbättring, synas nu mer och mer intagas av misstro till kristendomen mest därför, att den kommit till dem från utlandet.

De kristna kineserna komma under sådana förhållanden ofta i svåra lägen och utsättas för svåra frestelser. Dels på grund av sin förbindelse med missionärerna, dels på grund därav, att de ej kunna taga del i nationalisternas excesser, utsätta de sig lätt för att brännmärkas som fosterlandsfiender. Besjälade som dessa kristna äro av varm fosterlandskärlek, kan detta ej annat än vålla dem sorg och lidande, och då därtill lätt kommer förföljelser och trakasserier av olika slag från hedningarnas sida, skärpes alltjämt deras svåra belägenhet.

Har det därför under gångna tider varit viktigt att kämpa med de hednakristna i bön är detta nu mycket mer av nöden. Den närvarande tidens missionsverksamhet måste framför allt ske i bönekampens tecken.

E. F.

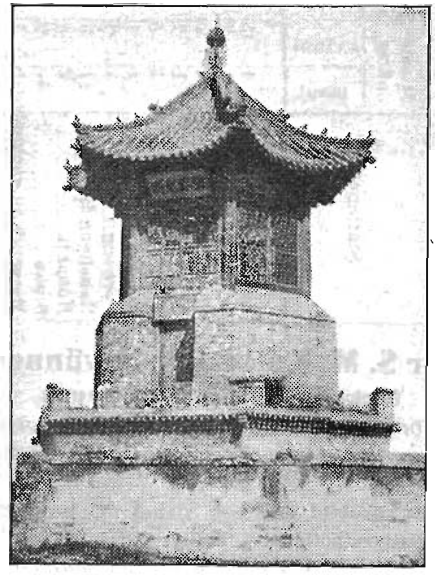

Kinesiskt tempeltorn.

S. M. K. statistik 1921.

Stationer	Missionärer manl.	Missionärer kvinnl.	Inf. med arbetare manl.	Inf. med arbetare kvinnl.	Bistationer	Övriga predikoplatser	Hela antalet nattvardsber	Döpta under året	Hela antalet anhängare	Spridda bibeldelar (omkr.)	Söndagsskolor	Elever i Sönd.-skolor	Seminarier	Elever i Seminarierna m.	Elever i Seminarierna kv.	Vardagsskolor	Elever i vardagsskol. m.	Elever i vardagsskol. kv.	Bidrag från infödda kristn.
																			Kr.
Yuncheng	4	4	14	5	2	5	135	19	235	5,000	9	180	2	40	4	4	70	35	4,870
Ishi	1	2	4	2	—	9	248	20	400	—	—	—	—	—	—	2	59	35	1,100
Chichchow	1	1	6	1	2	—	100	15	200	—	3	100	—	—	—	1	18	—	810
Ruicheng	1	2	4	1	2	—	64	12	100	7,800	—	—	—	—	—	1	17	—	221
Pucheng	1	1	5	2	3	—	120	9	230	3,500	2	70	—	—	—	2	8	18	1,360
Tungchow	—	1	11	2	3	6	196	33	256	2,710	—	—	—	—	—	1	33	—	926
Pucheng	1	2	9	4	4	11	259	49	260	—	—	—	—	—	—	3	44	—	666
Hancheng Hoyang	1	3	23	3	7	2[illegible]	791	95	1,480	3,570	1	315	—	—	—	2	53	42	4,200
Honanfu	2	4	9	5	4	10	271	24	683	5,600	—	—	—	—	—	5	85	115	1,625
Sinan	—	2	5	3	1	1	94	13	306	3,000	—	—	—	—	—	2	82	24	208
Mienchih Shanchow	1	1	10	5	2	5	290	18	828	401	—	—	—	—	—	3	70	—	1,461
Summa	14	23	100	33	30	70	2,568	305	4,978	31,581	15	665	2	40	4	26	539	269	17,447

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

För Guds nåd under det gångna arbetsåret.

Om rik välsignelse över allt S. M. K:s arbete.

Att särskild nåd och vishet må beskäras missionsarbetarne i denna tid.

Om rik välsignelse över det stundande årsmötet.

Verksamheten på fältet år 1921.

Allmänna synpunkter. Årets arbetsrapport får sin färg av, i stort sett, två förhållanden: hungersnöden och den politiska oron. Dessa hava bestämt arbetets art och omfång på alla våra stationer. Arbetets resultat kommer nog också att för en längre tid framåt karaktäriseras av de förhållanden, som hava sin grund i ovan nämnda omständigheter. Under den nödtid som varit har Jesu Kristi kärlek varit verksam och blivit uppenbar.

Arbetarne. Såsom en mission hava vi gjort kännbara förluster genom att våra systrar *Emy Ohrlander* och *Hattie Bergqvist* av skördens herre kallats till högre tjänst. Medan vi sörja med de sörjande vilja vi dock tacka för att de, såsom med sitt liv, så ock med sin död fått förhärliga Gud. Vi äro också tacksamma, att hälsotillståndet under året

Foto C. Blom.

Fattiga i Yuncheng.

med dessa undantag varit på det hela taget gott.

Bland dem, som stodo i tur för semester, hava *Frida Prytz,* syskonen *Henrik* och *Hilma Tjäder* samt *Hugo Linder* fått resa hem, medan *Maria Linder* tillbringar sin vilotid på Kikungshan tillsammans med sina barn. Syskonen *Malte* och *Ida Ringberg* hava återkommit till fältet, och vi hava haft glädjen se dem återupptaga sitt kära arbete. Ävensså hava vi fått välkomma de nyanmälda systrarna *Elsa Engström,* som redan infunnit sig på sin station, *Elna Gunnardo,* som lånats till Svenska Skolan på Kikungshan, och *Hanna Wang,* som ännu vistas vid språkskolan.

Under förra hälften av året voro de flesta manliga, liksom även åtskilliga av de kvinnliga missionärerna, upptagna av nödhjälpsarbetet. Många av de infödda medhjälparna ägnade sig också däråt. Även om man ej kan påvisa andliga resultat i förhållande till den kraft, som nedlagts däruti, så är det dock en kärlekstjänst och en medborgerlig plikt som utförts, och det torde hava undanröjt många hinder för evangelium. Det förtroende, som de kristna åtnjuta, har fått ett synbart uttryck däruti, att endast inom vårt fält genom missionärernas försorg till de nödlidande utdelats ungefär två millioner kronor av regeringens lånemedel och andra nödhjälpsmedel. Likaledes hava de olika faktionerna under inbördeskriget i allmänhet respekterat missionärerna och missionens egendom, så att stationerna ej sällan blivit tillflyktsorter för befolkningen och Bibeln ett pass på resor genom de omstridda bygderna. Den utländsk- och kristendomsfientliga agitationen i Shensi till följd av Kinas diplomatiska svårigheter vid Washingtonkonferensen ledde visserligen till några övergrepp på ett par stationer och mot några troende, men denna orosvåg gick snart över och sy-

Kapellet i Puchow. *Foto G. W. Wester.*

nes ej hava lämnat några djupare spår efter sig i folkets medvetande.

Församlingen. Genom dopet hava i församlingen upptagits 305 män och kvinnor, och vi glädjas över att lärjungaskaran ökas. Därjämte hava 9 förut uteslutna kunnat återupptagas i församlingsgemenskap, Gud till pris. Troligen skulle antalet döpta varit större, om ej nödhjälpsarbetet hindrat både predikan och undervisning i ganska stor utsträckning. Å andra sidan hava många genom detta arbete förts i beröring med de kristna.

Själva rövareväsendet, särskilt i Shensi, har drivit många att söka Herren, men på samma gång har osäkerheten gjort det omöjligt att i så stor utsträckning, som önskvärt varit, besöka de troendes hem eller ens predikoplatserna. Härtill har även dyrtiden bidragit, emedan resorna skulle hava för mycket betungat missionskassan. Men måhända har detta indirekt varit till välsignelse, ty det har kallat gåvorna inom de olika kretsarna till verksamhet och fostrat till oberoende.

Organisationen har i enlighet med den i förra årsberättelsen omnämnda församlingsordningen stärkts genom tillsättande av flera församlingstjänare. Dessa tillfällen ha varit riktiga högtider. Ävensså hava församlingsråd inrättats på de platser, där förut ej sådana funnos. Båda dessa åtgärder hava ökat möjligheten för församlingen både att i större utsträckning bära ansvaret för pastoralvården och att deltaga i ordets predikan inom och utom de troendes krets. Ett genomgående vittnesbörd har också varit, att intresset för församlingens angelägenheter visat sig vara betydligt större bland »soldaterna i ledet», sedan de själva fått mer att säga till om. Även offervilligheten för gemensamma ändamål har sporrats härav. Vid det allmänna möte, som hölls för hela synoden i höstas, var också deltagandet livligare än någonsin. Det utbyte av erfarenheter i det andliga livet och i verksamheten, som vid detta möte ägde rum, skall säkert bliva till rikt gagn för de deltagande församlingarna. Kapellet i Puchow, där mötet hölls, väckte hos många ombud en längtan efter bättre möteslokaler i deras hemorter, och att de själva skulle kunna göra något för att fylla behovet. Även utåt känner sig Synoden som en enhet och förnimmer sålunda sin gemenskap med alla Kristi bekännare. Därför valdes delegerade att representera Synoden vid den till i maj detta år utlysta Allmänna Kristna National Konferensen i Shanghai, och församlingarne bestrida själva dessas omkostnader.

Predikoverksamheten. Söndagsgudstjänsterna hava i allmänhet varit mycket väl besökta. Vi hava funnit att de yttre anordningarna för åhörarnas trevnad och en värdig gudstjänst hava stort inflytande härvidlag. Så har det nybyggda kapellet i Chiechow, som vi till Guds ära fingo öppna i maj månad, samlat mycket folk, trots frånvaron av utländska arbetare. Svårigheten har varit att bereda utrymme för gudstjänstbesökarna på en del stationer, särskilt de, som hava större skolor, såsom Yunchieng, Sinan och Honanfu. På den sistnämnda platsen är svårigheten nu avlägsnad genom det rymliga och inbjudande kapell vi hade glädjen inviga i december, men behovet av utvidgning eller nybyggande av kapellen på andra platser kvarstår och blir större dag för dag, vilket ju är en glädjande företeelse.

Under hungersnödsarbetet höllos regelbundna möten för de skaror, som deltogo i vägbyggnad o. d. eller fingo mat vid vällingköken. Svårare var det att nå dem, som fingo hämta säd, men det synes som om denna hjälp ej varit utan betydelse för tältverksamheten

under senare delen av året. Stor beredvillighet att lyssna till förkunnelsen har därvid förnummits, och på vissa trakter har bybefolkningen själv låtit hämta tältet och bekostat dess uppsättande. I detta arbete hava de kristna, som äro spridda på landsbygden, en stor uppgift både i att förbereda tältpredikan och deltaga däruti samt i att sedermera taga hand om dem, som genom predikan väckts till medvetande om sina andliga behov. — Särskilda serier av väckelse- och uppbyggelsemöten hava även hållits, icke minst till fromma för församlingens eget inre liv.

Skolorna. Utom de ungefär 900 elever, som bevistat missionens vanliga skolor, hade vi under förra hälften av året tidvis dubbelt detta antal barn i asylerna eller på annat sätt i samband med nödhjälpsarbetet. En del av dessa barn hava sedan ingått i de ständiga skolorna, andra äro i Sinan barnhem, så att de stå fortfarande under kristligt inflytande. Men även det stora flertalet, som gått åter till sina hem, har fått den goda säden inplantad i sig, och vi tro att Herren skall vaka över, att den ej blir utan frukt. Många av de troendes barn blevo tack vare särskilt för de kristna avsedd nödhjälp iståndsatta att bevista skolorna under vårterminen. Men, härutinnan har sedan dess i stort sett återgång till vanliga förhållanden ägt rum. De kristna sända i allmänhet sina barn till våra skolor. Men detta innebär en pekuniär uppoffring för att vinna de andliga värden som missionens skolor representera. Regeringens skolväsen arbetar nämligen så mycket bättre än förr, synnerligen i provinsen Shansi, att missionsskolornas erkända överlägsenhet numera egentligen blott består i bättre disciplin och moral. Grunden härtill återigen ligger i den andliga kraft, som är verksam hos elever och lärare, och i religionsundervisningen, med dess högre ideal för livet. Ju flera unga som komma under detta inflytande, dess bättre för den framtida församlingen i Kina och dess bättre för Kina självt. Fördenskull känna vi att vår skolverksamhet ingalunda är förfelad, även om ej flertalet elever begära inträde i församlingen, och även om större delen av de avgående eleverna från de högre undervisningsanstalterna för unga män och kvinnor ej inträda i missionens tjänst. Den karaktärsdaning och undervisning som bibringats dem äro där för Guds Ande att verka på, och under tiden få de betjäna sitt folk med kristendomens frukter; »den som icke är mot oss, han är för oss». Naturligen glädjas

Kapellet i Chiechow.

vi innerligt åt varje tecken till ett Andens verk hos de unga, såsom vi under den gångna hösten sett det taga sig uttryck i bönekretsar ochbibelläsning bland eleverna i Yunchengs Manliga Seminarium och dess övningsskolor. Herren give att detta verk måtte fördjupas, och att medel till denna verksamhetsgren måtte inflyta, så att Seminariet ej må behöva stängas.

Flickskolans elever i Hoyang på väg till kapellet.

Slutord. Ett nådeligt Herrens år har gått till ända, och vi tacka Gud för all nåd och trofasthet. Så tacka vi ock våra vänner därhemma för trogen och kärleksfull tjänst. Må allas vår Gud och Fader fullborda varje godhetens uppsåt och trons verk, såväl hos missionens vänner i hemlandet som hos oss härute och hos dem för vilkas frälsning vi gemensamt arbeta under bön och offer!

Med Eder i Herrens tjänst förbundne

Carl F. Blom.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Verksamheten i hemlandet.

Kommitten. Vid Kommitténs konstituerande sammanträde i januari d. å. återkom kamrer *J. E. Redell* med förnyad anhållan om att få avgå ur Kommittén. Detta hade uteslutande sin orsak i svårigheten för kamrer Redell att disponera den för sammanträdena erforderliga tiden. Kommittén, som då måste bevilja denna anhållan, anmodade kamrer Redell att kvarstå i egenskap av missionens ombud. Kamrer Redell har beredvilligt tillmötesgått Kommittén härutinnan.

Kapten *A. Bäärnhielm,* Skellefteå, som under en följd av år varit rådgivande ledamot i Kommittén, har invalts till ordinarie ledamot.

Godsägaren *Johannes Hedengren,* som under de år han var bosatt i Stockholm stod som ordinarie ledamot i Kommittén, och sedan som rådgivande, har under året fått hembud. I aprilnumret av »Sinims Land» stod det betydelsefulla korset tecknat över hans bild.

Kvinnokommitén. Här är en smärtsam förlust att anteckna. Överstinnan *A. Dillner* kallades av Herren d. 23 okt. till högre tjänst. På den tomma platsen har fru *Karin Wennerström,* Lidingön, invalts.

Missionärskandidater. Under arbetsåret har ingen missionärsavskiljning ägt rum, men flera missionärskandidater äro antagna. Dessa komma att utsändas så fort Herren öppnar väg och förser med erforderliga resemedel. De sålunda antagna äro stud. *Johannes Aspberg,* Boden, folkskolläraren *Morris Bergling,* Duvbo, småskollärarinnan *Carola Rudvall,* Eksjö,

och småskollärarinnan *Lisa Gustafsson*, Agnesberg.

Fil. kand. *A. E. Mellquist*, Edsbyn, som tidigare antagits till missionärskandidat, har återtagit denna ansökan och begärt sitt utträde ur S. M. K. enligt egen förklaring »på grund av en tydlig ledning och en bestämd kallelse från Herren att gå en ensam och oberoende väg som missionär i Kina.»

Hemkomna missionärer. Den 22 maj 1921 återkom fröken *Frida Prytz* till hemlandet, den 13 sept. makarne *Henrik* och *Hilma Tjäder*, i början av sept. *Hugo Linder* och den 26 april 1922 makarne *August* och *Augusta Berg*.

Möten. I Stockholm hava regelbundna möten hållits en gång i veckan. Ävenså hava åtskilliga bönekretsar och syföreningar på skilda orter samlats till bön och arbete för missionen. En glädjande tillväxt i bönekretsarnas antal har försports.

Reseverksamheten. Fröken *Ingeborg Ackzell* har företagit flera och vidsträckta resor för missionsintressets uppväckande. Hon har på uppdrag av L. M. F. besökt ett stort antal seminarier och där hållit föredrag. Resorna ha sträckt sig vida omkring till Gestrikland, Jämtland, Västerbotten, Lappland, Dalarne, Västmanland, Närke, Södermanland, Östergötland, Småland, Blekinge och Skåne.

Missionär *R. Bergling* har besökt Västergötland, Småland, Östergötland, Södermanland och Norrland. Fru B. har även varit med på en del av dessa resor.

Missionär *C. H. Tjäder*, som med sin familj är bosatt i Malmö, har huvudsakligen besökt platser i Skåne.

Missionär *L. H. Linder* har rest på Gottland och i Småland samt besökt en del platser i Närke, Öster- och Västergötland.

Missionens *föreståndare*, som på grund av nedsatta krafter varit ur stånd att deltaga i reseverksamheten, har jämte ledareuppgiften inom S. M. K. ägnat mycken tid och kraft åt det Svenska Missionsrådets arbete, vars ordf. han är, åt organiserandet av »Föreningen Svenska Skolan i Kina» m. m.

Sekreteraren har, förutom det arbete som f. ö. påvilar honom, även under det gångna året hållit Bibelstudieserier: vid L. M. F.-mötet i Vadstena, vid fortbildningskursen för missionärer i Holsbybrunn samt i Stockholm, i Göteborg och i Norrköping. Under tiden sept—dec. företog sekr. en resa i Amerika, främst i avsikt att som svensk delegat deltaga i Internationella Missionsrådets möte i Lake Mohonk.

Missionens reseombud, kand. *G. A. Österberg*, har under arbetsåret besökt ett stort antal platser i Uppland, Värmland, Närke, Västmanland, Småland, Dalarne, Helsingland, Gestrikland, Östergötland och Västergötland.

Till alla dem som gästfritt upplåtit sina hem för våra sändebud, ber kommittén att få uttala ett hjärtligt tack. Särskilt står kommittén i tacksamhetsskuld till dem som upplåtit kyrkor och missionshus för S. M. K:s möten.

Hemmen på Duvbo hava föreståtts av fru Inez Bölling.

Kommittén önskar särskilt uttala sitt tack till alla dem som under denna dyrtid genom gåvor såväl i penningar som »in natura» ihågkommit Barnens Hem. Till alla dem som under den gångna sommaren kärleksfullt och gästfritt öppnade sina hem på landet för missionärsbarnen, stå vi i stor tacksamhetsskuld. Likaså frambär kommittén sitt hjärtliga tack till doktor *Henrik Berg*, som fortfarande kostnadsfritt sköter läkarevården vid Barnens Hem.

Missionens publikationer. »Kinamissionstidningen Sinims Land» och julkalendern »Hans Stjärna i Östern» hava även under det förflutna året utkommit. På S. M. K:s förlag har utgivits »General Feng», »Ädelstenar i

Mästarens krona», »Svenska Missionen i Kina, dess uppkomst, utveckling och närvarande ställning» samt »Missionärskallelsen.»

Nya ombud. Lärarinnan *Anna Liljesson,* Grebo; fröken *Maria Lundgren,* Värna, Björsäter; folkskollärarinnan fru *Gertrud Lindberg,* Bjärmelund, Fåker; fröken *Brita Danielsson,* Yttergärde, Oviken; kyrkoherde *Albert Markgren,* Bygdeå; hemmansägaren *O. Magnusson,* Orrviken; hovrättsnotarien *Ivar Olsson,* Lidhult; kyrkoherde *Karl Berggren,* Torsås; fröken *Anna Dalholm,* Kristdala; handelsföreståndersken fröken *Hilma Johansson,* Forssa bruk, Katrineholm; lantbrukaren *Erik S. Eriksson,* Vad, Vingåker; lärarinnan fru *Ester Carlsson,* Sjöagård, Österkorsberga; folkskolläraren *Knut E. Hellgren,* Malåträsk; godsägaren *Aug. Löfgren,* Borås.

Hemgångna ombud. Under året har Herren hemkallat följande ombud: Stationsinspektoren *Paul Tronét,* Örebro; f. d. folkskolläraren *Anders Andersson,* Kristinehamn; rådman *C. Carlsson,* Lindesberg; komminister *G. A. Lundin,* Smålands Anneberg; f. d. folkskolläraren *Karl Andrén,* Jönköping; fabrikör *K. H. Nilsson,* Sävsjö; provinsialläkaren *P. Tham,* Gripenberg.

Revisionsberättelse.

Undertecknade, utsedda vid Svenska Missionens i Kina senaste årsmöte att granska denna missions räkenskaper för år 1921, få efter att hava fullgjort detta uppdrag, däröver avgiva följande berättelse.

Missionens inkomster och utgifter under det gångna året samt den ekonomiska ställningen vid årets slut framgår av följande redogörelse:

Inkomster.

a) Behållning från 1920.		
Å bank innestående ...	1,515: 89	
Obligationer	22,712: 73	
Missionshemsfonden	20,000: —	
Inteckningar	2,350: —	
Kontant i kassan	899: 49	47,478: 11
b) Gåvomedel.		
Allm. missionsmedel ...	171,956: 36	
Div. missionsändamål (inf. arbetare, skolverks., manl. o. kvinnl. seminarierna m. m.)	81,196: 12	
Missionshemmet..... ...	2,052: 11	255,204: 59
c) Inkomst av tidn. o. bokförlag.		
Pren.-med. för tidningen	7,077: 27	
Sålda böcker o. kalendrar	6,872: 42	13,949: 69
d) Diverse inkomster.		
Hyra på Duvbo	150: —	150: —
e) Räntemedel.		
Ränta å obligationer och inteckningar.....	2,418: 85	
Bankränta.....	540: 84	2,959: 69
f) Värdepapper.		
Allm. missionsmedel...	2,909: —	
Miss. understödsfond...	15,000: —	17,909: —
Summa Kr.		337,651: 08

Utgifter.

a) Missionsutgifter.		
Utsänt till Kina		
av Allm. missionsmedel	82,031: 46	
av Särskilda ändamål...	81,871: 12	
Missionsresor	3,269: —	
Hemmav. missionärers och barns underhåll ...	21,036: 15	
Missionärskand. utb. och underhåll	7,975: 96	
Missionärers utrustn. o. utresor	12,618: 08	
Hemarbetares underhåll	28,619: 30	237,421: 07
b) Kostn. för fastigh. och invent.		
Underh. o. rep. på Duvbo	1,843: 65	
Inventarier på Duvbo...	153: —	
Inventarier på Exp.....	681: —	2,677: 65
c) Kostn. för tidn. och bokförlag.		
Tryckn. o. exp. av tidn.	11,571: 94	
Tryckn. för bokförlaget	4,618: 45	16,190: 39
d) Omkostnader.		
Hyra och omkostn. för exp., postporton, telefon, skrivmater., trycksaker m. m.....	7,123: 77	
Omkostn. för missionshemmet.....	5,103: 17	
Utbet. till missionshemmet, gåvo- o. räntemedel	2,202: 11	14,429: 05

e) Missionens understödsfond.

Utbet. enl. komm. beslut	500: —	500: —

f) Behållning till 1922.

På bank innestående...	1,318: 79	
Obligationer och aktier	40,621: 73	
Inteckningar	22,350: —	
Kontant i kassan.....	2,142: 40	66,432: 92
	Summa Kr.	337,651: 08

Tillgångar den 31 dec. 1921.

I hemlandet.

Obligationer och aktier:		
A. Koskulls fond nom.	2,000: —	
S. S. fond nom.	3,000: —	
Missionärers understöds fond nom.....	22,560: —	
Roberts barnhemsfond nom. 11,500: —	10,152: 73	
Allm. missionsmedel, aktier, bokfört värde...	2,909: —	40,621: 73
På bank innestående...	1,318: 79	
Kontant i kassan.....	2,142: 40	3,461: 19
Fastigheter i Duvbo ...	48,000: —	
Inventarier i Duvbo ...	4,293: 41	52,293: 41
Missionsexp.inventarier	2,271: 52	
Inteckn. i gård i Falun	2,350: —	
Missionshemsfonden ...	20,000: —	24,621: 52

I Kina.

Fastigheter	86,803: 20
Summa Kr.	207,801: 05

Skulder.

Inga.

Till nödhjälp har under året utsänts	33,418: 94
Till missionärerna privat har under året utsänts	17,380: 18

Till missionsvännernas kännedom och tacksam hågkomst få revisorerna meddela, att genom testamentariska dispositioner av följande avlidna personer nedanstående belopp influtit under räkenskapsåret, nämligen:

Del av Maria Wettermarks testamente för bihelkvinnoverksamheten i Kina	600: —
Transport	600: —
Testamentsmedel efter avl. Karolina Charlotta Pettersdotter, Eksjö, gm Eksjö stads- o. landsförsamlingars mfg.....	500: —
Efter avl. fabrikör Filip Ringström, Fridene	700: —
Testamentsmedel efter avl. makarna Gustaf o. Johanna Nilsson, Tranås	500: —
»En testamenterad sparbanksbok», till missionsstationen i Schanchow	3,393: 42
Gåva efter avl. fröken E. Bagge, Sthlm.....	500: —
Från en avl. missionsvän, gm I. H., Sthlm.....	125: —
Fru Axelina Buréns stärbh., Sthlm	1,000: —
Testamentsmedel efter avlidna fru Freja Wallin, Sthlm	5,102: 78
Testamentsmedel efter A. D.	500: —
Testamentsmedel efter avl. Anders Erik Andersson, Örebro.....	3,549: 48
Summa Kr.	16,470: 68

Revisorerna hava tagit del av Kommitténs protokoll, varjämte inför revisorerna blivit företedda ovannämnda obligationer, aktier och inteckningar jämte insättningsbevis å missionens kontant innestående medel ävensom åtkomsthandlingarna till missionens egendom i Duvbo tillika med brandförsäkringsbrev å följande belopp:

För missionens fasta egendomar.

Kr. 70,000: — för Missionshemmet } i bolaget
Kr. 80,000: — för Barnens Hem ... } Norrland.

För lösegendomen.

Kr. 14,000: — vid hemmen ..... } i bolaget
Kr. 2,000: — vid kontoret ..... } Norrland

och har därvid intet varit att erinra.

Den 1 maj avlades besök å Missionshemmen varvid iakttogs att byggnaderna befunnos i gott skick.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer jämte värdehandlingar hava befunnits uti utmärkt god ordning, och då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka att tacksam ansvarsfrihet för förvaltningen av missionens medel under år 1921 varder Kommittén för nämnda mission beviljad.

Stockholm den 2 maj 1922.

F. T. Olsson. *C. A. D:son-Båå k.*

Carl Boberg.

Kommittén för Sv. Missionen i Kina.

a) *ordinarie ledamöter:*

H. Dillner, överste, ordförande, Stockholm.
K. G. Magnusson, överingenjör, vice ordf., Stockholm.
H. Hallencreutz, direktör, kassaförvaltare, Stockholms-Ösby.
O. v. Malmborg, marinintendent, Stockholm.
Sven Johnson, grosshandlare, Örebro.
K. Nilenius, apotekare, Jönköping.
Anna Peterson, fru, Göteborg.
Anna Gauffin, fröken, Kristianstad.
A. Bäärnhielm, kapten, Skellefteå.

Erik Folke, missionsföreståndare.
Nath. Högman, missionssekreterare.

b) *rådgivande ledamöter:*

Knut Bergh, med. d:r, Tranås.
K. E. Bjursten, riksbankskassör, Göteborg.
O. v. Feilitzen, kommendör, Stockholm.
Karl Fries, fil. d:r, Genève.
A. Hylander, kyrkoherde, Simtuna.
Joh:s Rinman, rektor, Östertelje.

Missionens kvinnokommitté.

Ledamöter:

Doktorinnan Maria Berg.
Fröken Emma Beskow.
Fru Inez Bölling.
Fru Elin Holmgren.
Fröken Louise Schön.
Fröken Sigrid Storckenfeldt.
Överstinnan Louisa Tottie.
Fru Karin Wennerström.

S. M. K:s Californiakommitté.

Ledamöter:

Alex. Danielsson, ordf.
John Peterson, v. ordf.
Ole Alen, sekreterare.
A. T. Lindgren, kassör.
K. G. Lindqvist.
Chas. Andersson.
L. J. Olson.

S. M. K:s missionärer

samt året för deras första ankomst till Kina.

a) *i Kina.*

*Carl Henrik Tjäder	1889
*Hilma Tjäder (f. Blomberg)	1892
Fredrika Hallin	1889
August Berg	1890
Augusta Berg (f. Hulander)	1892
Axel Hahne	1890
Anna Hahne (f. Watz)	1893
Anna Janzon	1890
*Frida Prytz	1890
Carl Fr. Blom	1892
Ethel Blom (f. Usher)	1901
Theodor Sandberg	1892
Sekine Sandberg (f. Storhaug)	1891
*Robert Bergling	1892
*Dagny Bergling (f. Aas)	1893
Anna Eriksson	1892
Ebba Burén	1894
*Hugo Linder	1894
Marie Linder (f. Bordson)	1903
Emma Andersson	1895
*Agnes Forssberg	1896
Maria Pettersson	1896
Ossian Beinhoff	1902
Edith Beinhoff (f. Rowe)	1903
G. V. Wester	1903
Gertrud Wester (f. Halldorf)	1911
Maria Nylin	1904
Richard Anderson	1905
Hildur Anderson (f. Engström)	1908
*Maria Björklund	1907
Maria Hultkrantz	1907
David Landin	1908
Karin Landin	1919
Malte Ringberg	1908
Ida Ringberg (f. Andersson)	1903
Nils Svenson	1909
Olga Svenson (f. Ahlman)	1905
*Josef Olsson	1910
*Johanne Olsson (f. Voss Rasmussen)	1910
Oscar Carlén	1902
Gerda Carlén (f. Wetterstrand)	1904
Ester Berg	1912
*Ingeborg Ackzell	1912
Ester Jonson	1915
Estrid Sjöström	1915
Martin Lindén	1916
Judit Hultqvist	1916
C. J. Bergqvist	1916
Nath. Engbäck	1919
Elna Lenell	1919
Hanna Wang	1921
Elsa Engström	1921
Elna Gunnardo	1921

b) *i hemarbetet:*

Erik Folke	1887
Mimmi Folke (f. Beskow).	
Nath. Högman	1903
Judit Högman (f. Gustafsson)	1905
Inez Bölling (f. Berzelius)	1902

Gustaf Adolf Österberg, reseombud.
Lisa Blom, kassör.

* Vistas f. n. i hemlandet.

Missionens ombud.

a) *Manliga ombud:*

Anderson, S., lantbrukare, Brodderud, Mariestad.
Andersson, G., hemmansägare, Svamperyd, Flisby.
Andersson, Rud., grosshandlare, Gävle.
Andersson, Valfr., predikant, Vetlanda.
Bergh, A., kyrkoherde, Barkerydsby.
Berggren, Karl, kyrkoherde, Torsås.
Bergström, Joh., lantbrukare, Nickerve, Bjärges.
Beskow, Nils, kyrkoherde, Resele.
Blixt, Simon, handlande, Göteborg.
Boblin, A., folkskollärare, Källunge.
Bredin, J. A., kyrkoherde, Åker.
Carlbom, A. E., kyrkoherde, Backe.
Carlsson, K. Axel, handlande, Östersund.

Carlsson, C. W., predikant, Leksberg.
Carlsson, S. A., herr, Hvetlanda.
Carlstedt, C. A., kyrkoherde, Vena.
Dahlberg, F. G., folkskollärare, Källby.
Dahlgren, J. F., folkskollärare, Ange.
Dickson, A. E., godsägare, Alingsås.
Dillner, J., trädgårdsmästare, Bureå.
Edström, J. A., kyrkoherde, Piteå.
Ekman, E. T., predikant, Jönköping.
Elmers, O., kontraktsprost, Vånga.
Eriksson, E., förste lärare, Falun.
Eriksson, C. Th., herr, Berga Stenhuggeri, Kumla.
Eriksson, Erik S., lantbrukare, Vad Vingåker.
Eriksson, E., mjölnare, Ullungsfors, Edsbyn.
Falk, J., komminister, Högsjö.
Forshell, J., Plym-, kyrkoherde, Hvetlanda.
Feldt, Oscar, herr, Umeå.
Forssander, Carl, handl., Herrljunga.
Forsell, Ruben, banvakt, Lobonäs.
Forsgren, Fred., herr, Sundsvall.
Fridén, Joh., herr, Ulricehamn.
Gerner, A., överingenjör, Malmö.
Granér, G., folkskollärare, Motala.
Gustafsson, K., hemmansägare, Sunneränga, Flisby.
Gustafsson, P. J., hemmansägare, Tenhult.
Gustafsson, Vilh., fabrikör, Tibro.
Gustafsson, O., predikant, Espebråna, Ekenässjön.
Gyllensköld, A., kommendörkapten, Djursholm.
Hagberg, S. E., kyrkoherde, Tenhult.
Hall, G., hemmansägare, Rök.
Hallberg, A., kyrkoherde, Tyringe.
Halvarsson, O., herr, Strömsdals bruk.
Hanson, Carl, inspektor, Göteborg.
Hansson, A., kamrer, Holsby brunn.
Hellgren, Knut E., folkskollärare, Malåträsk.
Heinberg, A., grosshandlare, Mariestad.
Henriks, S., kyrkoherde, Svartorp.
Hoflund, K. J., disponent, Trehörna.
Holmlund, Albin, handl., Bastuträsk.
Hultberg, N., folkskollärare, Hörle.
Isaksson, H., herr, Fridhem, Älgarås.
Johansson, A. P., lantbrukare, S. Lindkulla, Ramfall.
Johansson, F., herr, Tyskagården, Kinnemalma.
Johansson, J. Georg, folkskollärare, Bölåsen. Oviken.
Johansson, J., f. d. folkskollärare, Uppsala.
Johansson, J., lantbrukare, Rude, Gisebo.
Johansson, M., lantbrukare, Storegården, Kinnemalma.
Johansson, J., lantbrukare, Essgärde, Husaby.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Johansson, S., grosshandlare, Luleå.
Johansson, Viktor, soldathemsföreståndare, Jönköping.
Johnsson, J. F., folkskollärare, Sandseryd, Jönköping.
Jonsson, A., fabrikör, Rosenfors.
Jonsson, J. A., lantbrukare, Espefall, Medalby.
Jörgensen, N., direktör, Bellevue, Vagnhärad.
Kalling, H. gymnastikdirektör Lund.
Karlsson David, lantbrukare, Tjunnaryd, Ekenässjön.
Karlsson, E., handlande, Fjugesta.
Karlsson, K. G., direktör, Forserum.
Karlsson, Karl, hemmansägare, Järvsö.
Karlsson, Albin, folkskollärare, Göteborg.
Karlsson, Aron, kyrkoherde, Grebo.
Kjellberg, E., brukspatron, Valåsen.
Klingner, G., kyrkoherde, Göteborg.
Kristoffersson, J. F., folkskollärare, Sanda.
Kuller, C. J., folkskollärare, Anten.
Lagerberg, Bror, folkskollärare, Brånsta, Kumla.
Lagergren, A., kakelugnsmakare, Hemse.
Larsson, Joh., lantbrukare, Hemmungs, Hablingbo.
Larsson, Lars, kommunalordf., Ålsta, Norderön.
Larsson, Oscar, lantbrukare, Anaryd, Brötjemark.
Laurell, E., komminister, Sundbyberg.
Lindholm, J. P., skräddarmästare, Virserum.
Lindström, Aug., kyrkoherde, Stockholm.
Lindström, A., folkskollärare, Klintehamn.
Ljungqvist, C., handlande, Mullsjö.
Löfgren, Aug., godsägare, Borås.
Markgren, Albert, kyrkoherde, Bygdeå.
Magnusson, O., hemmansägare, Orrviken.
Meurling, Ch., kontraktsprost, Kristdala.
Mogensen, F., handlande, Mörby.
Mårtenson, M., hemmansägare, Orrviken.
Nilsson, A., folkskollärare, Hackvad.
Nilsson, Ax., nämndeman, Gropen.
Norbeck, O., kyrkoherde, Mo, Helsingmo.
Nordling, J., revisor, Kramfors.
Nylander, E., folkskollärare, Luleå.
Nylander, J. A., kommunalordf., Björköby.
Nylin, C., f. d. folkskollärare, Örebro.
Nystedt, B. J., folkskollärare, Göteborg.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Ohlsson, N. A., folkskollärare, Grötlingbo.
Olenius, P., kyrkoherde, Nysätra.
Olsson, Anders, nämndeman, Norderön.
Olsson, Carl, komminister, Färgaryd.
Olsson, C. M., fabrikör, Sunne.
Olsson, Ivar, hovrättsnotarie, Lidhult.
Ottander, O. A., kontraktsprost, Östervåla.
Ottoson, N. P., herr, Solshester, Skede.
Oxelqvist, N., verkmästare, Husqvarna.
Palm, J., polismästare, Hälsingborg.
Persson, Storåkers Erik, hemmansägare, V. Björken, Siljansnäs.
Petersson, J. A. V., folkskollärare, Mönsterås.
Petersson, N. Aug., fabrikör, Värnamo.
Pettersson, Edvin, trädgårdsmästare, Nysund, Mölnbo.
Pettersson, C. F., folkskollärare, Skattungeby.
Pettersson, G., lantbrukare, Edsberg.
Pettersson, Joh., bagarmästare, Ovanmyra.
Pettersson, P. E., handlande, Hvetlanda.

Pettersson, J. A., herr, Halffara, Svaneberg.
Risberg, P., kontraktsprost, Lofta.
Rydqvist, E., kyrkoherde, Gistad.
Samuelsson, A., lantbrukare, Sandåkra, Bäckseda.
Samzelius, E., banktjänsteman, Kumla.
Sandelius, J. S., kyrkoherde, Lyckås Gård.
Sandén, Joh., kyrkoherde, Askersund.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Stenbeck, C., kyrkoherde, Örebro.
Stenqvist, J. D., fabrikör, Kvidinge.
Svanberg, J., maskinist, Karlskrona.
Swartz, A., överlärare, Norrköping.
Svensson, G., kamrer, Lidköping.
Svensson, J., postmästare, Säter.
Svensson, N. B., kantor, Lämnhult.
Thavenius, G., apotekare, Ulricehamn.
Thörnqvist, S., lantbrukare, Maspelösa.
Tideström, Hj., kyrkoherde, Bjursås.
Toorell, C. E., lantbrukare, Ettrarp, Hok.
Tottie, M. Ph., berr, Linköping.
Törnblom, H., stationsinspektor, Söräng.
Unosson, C., förvaltare, Ekoksund.
Wœrneman, A., komminister, Händene, Skara.
Weber, K. J., f. d. folkskollärare, Växjö.
Wennersten, K., kassör, Borås.
Windahl, B., grosshandl., Figeholm.
Werner, L., lantbrukare, Rörsås, Mariestad.
Westman, A., direktör, Korsnäs.
Westling, V., komminister, Kopparberg.
Wisborg, V., disponent, Bankeryd.
Wittencrona, A., kontraktsprost, Adelöf.
Zellner, A. V., komminister, Hagalund.
Åkesson, O., folkskollärare, Spjutsbygd.
Åström, J., kronojägare, Hålland.
Öberg, F., d:r, kyrkoherde, Vännäs, Spöland.

b) *Kvinnliga ombud:*

Abrahamsson, Ida, fru, Norrköping.
Andersson, Ch., fröken, Vadstena.
Andersson, H., fröken, Hareryd, Flisby.
Anjou, F., fru, Trollebo, Herrljunga.
Berg, M., fröken, Hälsingborg.
Bergh, Olga, fröken, Västerås.
Boberg, E., fru, Folkungagatan 42 C., Sthlm.
Bondesson, Lydia, lärar., Naglarp, Björköby.
Billing, E., fröken, Flisby.
Brunskog, Eva, fröken, Falköping-Ranten.
Brusewitz, H., fröken, Hova.
Burman, Maria, seminarieföreståndarinna, Lycksele.
Carlsson, Ester, lärarinna, fru, Sjöagård, Österkorsberga.
Dalholm, Anna, lärarinna, fröken, Kristdala.
Danielsson, Brita, fröken, Yttergärde, Oviken.
Didoff, K., fröken, Växjö.
Dillner, H., fröken, Nora.
Edin, Alice, fru, Piteå.
Ek, Maria, fröken, Wrigstad.
Eriksson, Helena, fru, Kilafors.
Gallander, G., fröken, Uppsala.
Granlund, E., fru, Sollefteå.
Habbe, H., fröken, Baggetorp, Jämserum.
Holmgren, A., fru, Köping.
Holmqvist, Jenny, fröken, Tenhult.
Hultkrantz, M., fru, Björnö, Heljebol.
Johansson, A., fröken, Alingsås.
Johansson, Hilma, fröken, Forssa Bruk, Katrineholm.
Jonsson, A., fru, Österäng.
Karlsson, M., fru, Fröberga Gård, Norrköping.
Landgren, S., fröken, Ystad.
Lindberg, E., fru, Köpenhamn.
Lindberg, Gertrud, lärarinna, fru, Bjärmelund, Fåker.
Lindberger, M., fröken, Äng.
Lindell, Aug., fru, Bergby.
Liljesson, Anna, lärarinna, Grebo.
Lundgren, Maria, fröken, Värna, Björsäter.
Nilsson, Lisa, fröken, Sjövik, Edsbyn.
Nyblad, S., fröken, Skellefteå.
Norberg, J., fröken, Umeå.
Olsson, Klara, fru, Lund, Genvalla.
Peterson, Alma, fröken, Bärsta, Hackvad.
Peterson, Hanna, fröken, Sjömarken.
Pettersson, Ida, fröken, Skillingaryd.
Runnbäck, Hilma, fröken, Uppsala.
Samuelsson, E., fröken, Ljungby.
Sandberg, Olga, fru, Misterhult.
af Sandberg, J., fru, Vänersborg.
Steen, Helene, fröken, Hvetlanda.
Sundell, J., fru, Malmö.
Svensson, Olga, fru, Sandarne.
Svensson, S., fröken Lyckås Gård.
Svensson, M., fröken, Visby.
Uhrbom, I., fru, Värnamo.
Wahlberg, Ellen, sjuksköterska, Dals-Rostock.
Wallman, Hilda, fröken, Ljusne.
Weinberg, E., fru, Karlstad.
Wennerberg, Elin, lärarinna, Söderhamn.
Widmark, E., fru, Hälsingborg.

S. M. K:s Californiakommittés årsberättelse för år 1921.

»Herren har låtit sin frälsning bliva kunnig. Han har uppenbarat sin rättfärdighet för hedningarnas ögon.» Ps. 98: 2.

När Gud åter har givit oss ett tillfälle att samlas till årsmöte vill jag härmed avgiva några ord till årsberättelse. Gud har varit god emot oss och krönt verket med framgång på alla områden. Ifrån fältet hava glädjande underrättelser ingått i det att trettiotre (33) personer blivit döpta och förenade med församlingen och övergivit avgudarna och vänt sig till levande Gud.

Inemot ett par hundra hava ingivit sina namn som sökande.

Under första delen av året var hungersnöden ganska svår på vårt fält och vår missionär fick utdela föda åt många hungrande särskilt till barn och äldre personer.

På det finansiella området har det gått ganska bra, så att alla grenar av missionen hava underhållits och arbetet fortgått obehindrat.

Mycket mera kunde dock uträttas om medel ej fattades för utvidgning av verksamheten. Vi äro dock tacksamma att våra arbetare sluppit lida brist.

Kommittén har även haft besök av Svenska Missionens i Kina sekreterare broder Nathanael Högman, ifrån Stockholm. Detta besök var till stor uppmuntran för kommittén och övriga missionens vänner. Kommittén har hållit åtta möten under året, vilka varit väl besökta och präglade av frid och endräkt.

Å Svenska Missionens i Kina Californiakommittés vägnar:
OLE ALEN,
kassör.

Kingsburg i januari 1922.

Kassörens rapport, Svenska missionens i Kina Californiakommitté för året 1921.

Inkomster:

Ungdomsför. koloni missionskyrka..	50: —
Syföreningen	25: —
A. P. Nylin	15: —
L. J. Olson	20: —
Mrs. P. Olson	10: —
J. H. Peterson	40: —
Nils Christenson	10: —
G. Bordson	150: —
Nels Erickson	15: —
Ole Alen	50: —
A. T. L.	100: —
Alex Danielson	25: —
C. J. Anderson	50: —
Thol Nelson	25: —
A. G. Dahlberg	25: —
J. Lovén	125: —
P. A. L.	125: —
John Svenson	25: —
J. A. Lindström	10: —
E. H. Lindquist	15: —
K. G. Lindquist	50: —
J. J. Olson	25: —
Fria missionskyrkans ungdomsför...	50: —
Transport	1,035: —
Fria missionskyrkans sönd.-skola ..	45: —
V. S. Lundström	90: —
E. Lundström	90: —
Kate Johnson	60: —
Rosa Östlund	45: —
Missionskyrkans söndagssk. Turlock	40: —
Fria missionens söndagsskola	75: —
D. P. Dahlin	37: 50
Julfavakommittén	35: —
Kassabehållning från 1920	353: 17
Summa dollars	1,905: 67

Utgifter:

Nils och Olga Svenson lön	890: —
Böcker, etc.	9: 99
Ett riddjur	100: —
Julgåva	35: —
Evangelist- o. bibelkvinnoverksamhet	720: —
Kassabehållning	150: 68
Summa dollars	1,905: 67

A. F. Lindgren,
kassör.

Från redaktion och expedition.

Årsmötet

kommer i år v. Gud att äga rum enligt följande program. *Onsdagen d. 24 maj kl. 7 e. m.* samlas missionens ombud och vänner i kyrksalen i Stadsmissionens lokal, Stortorget 3, Stockholm. Efter hälsningstal av ordföranden föredrages revisionsberättelsen och förrättas val av revisorer. Sedan talar apotekare *K. Nilenius*, Jönköping, varefter en gemensam bönestund följer. Därefter serveras te i våningen en trappa upp från kyrksalen. Anmälan om deltagande i supén sker till S. M. K:s exp., Drottninggatan 55. Riks 44 59, A. T. N. 224 73.

Kristi Himmelsfärdsdag, d. 25 maj, fortsättes mötet i Betesdakyrkan, Floragat. 8, kl. 11 f. m. Efter en kort inledning av ordföranden talar *Prins O. Bernadotte* och missionär *August Berg*. Omedelbart därefter blir *missionärsavskiljning*, under ledning av missionsföreståndare *E. Folke*.

Gemensam middag anordnas å Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69 kl. 3 e. m.

Mötet fortsätter i Betesdakyrkan kl. 6 e. m. under ledning av vice ordföranden. Därvid lämnar sekr. utdrag ur årsberättelsen. Därefter få vi lyssna till korta an-

föranden av hemmavarande missionärer. Då flera av dessa, om Gud öppnar väg, ämna återvända till Kina på sensommaren blir detta tillfälle förmodligen det enda då de samlade missionsvännerna få se och höra dem innan deras utresa till Kina.

Fredagen d. 26 maj äger utflykt till Duvbo rum. Avresan ditut sker lämpligast med tåg som avgår från Västeråsbanans lokalstation vid Centralstationen kl. 10.57 f. m.

Låtom oss så framför allt bära vårt årsmöte fram i bön inför Gud!

Hemkomna missionärer.

Såsom i förra numret angavs återkommo missionärerna August och Augusta Berg till Stockholm d. 2 maj.

Vänner som fått hembud.

Tvenne missionärsmödrar hava nyligen fått hembud: fru Andersson, Jönköping, mor till fru Ida Ringberg, och fru Larsson, Göteborg, mor till missionär David Landin. Låt oss i bön ihågkomma dem som stå sörjande!

Om jullådorna.

se föreg. nummer!

Årsberättelse för Kvinnliga Seminariet- och Flickskolan i Yuncheng 1921.

Ännu ett år ligger bakom oss under vilket vi i frid fått arbeta trots nödtid och oro på många håll.

Seminariet började den 27 januari och småskolan den 14 febr. Terminen avslutades den 25 maj. Elevantalet var: i seminariet 4, i folkskolan 13 och i småskolan 34, beroende på att ett 20-tal dagelever mottogos och erhöllo middag i skolan. De utgjorde en svårskött klass men många bland dem voro mycket intresserade.

Höstterminen pågick 31 aug. 19 dec. De fattiga dageleverna uteblevo men flera nya tillkommo så att antalet var 44: i seminariet 4, i folkskolan 18 och i småskolan 22. Där har vår första småskollärarinna troget skött sin plats och i folkskolan hade vi på hösten en av våra folkskollärarinnor anställd, som gjorde ett gott arbete. Herr och fru Swen ha blott haft

Utexaminerade småskollärarinnor.

några timmar pr vecka, då den förre f. n. är anställd av manliga seminariet. Läraren Wang har skött undervisningen i modersmålet uti seminariet och folkskolan.

En stor förändring skedde den 14 mars, då seminariets föreståndarinna, fröken Frida Prytz, reste hem på semester, men med benägen hjälp av missionärerna Blom och Landin kunde arbetet i seminariet fortgå till årets slut. Fem småskollärarinnor ha utexaminerats, en i maj och fyra i dec. Ny klass mottages v. G. hösten 1922. — Hälsotillståndet har på det hela varit mycket gott.

Välsigne nu Herren vår unga skara och det arbete, som utförts bland dem!

Yuncheng i jan. 1922.

Maria Nylin.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Redogörelse för Svenska Missionens i Kina 35:te verksamhetsår. — Från redaktion och expedition. — Årsberättelse för kvinnliga seminariet.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1922.

N:R 7. ÅRG. 27. JUNI 1922. PREN.-PRIS 2:50.

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

SÅDD PA GUDS ÅKER.

Anteckningar efter föredrag av missionär *August Berg* vid S. M. K:s 35:te årshögtid.

Text: Mark. 4: 26—29.

»Sadd pa Guds åker», det är ett ord, som väcker genklang i denna församling. När vi vid vår hemresa ankommo till Shanghai, mötte oss där budskapet om kyrkoherde Hammarstens frånfälle. Det fyllde våra hjärtan med djup sorg. Huru ofta hade vi icke vid våra dagliga morgonböner eller om söndagarna läst ur hans Dagliga betraktelser eller ur hans predikosamling med ovannämnda rubrik till stor uppbyggelse. Ja, han var även vår »hovpredikant» därute på missionsfältet.

Pa denna stund skulle jag vilja stanna för trenne tankar i samband med denna text: 1. Såningsmannen, 2. Sådden och 3. Sädets grobarhet.

Gud har många såningsmän, män och kvinnor. De få så vid alla tillfällen, vår och höst, i alla väder. Detta såningsarbete är ett härligt kall framför allt därför att såningsmannen får vara en Guds medarbetare. Är det icke underbart, att Gud använder frälsta syndare för att rädda andra syndare. När Paulus tänker på detta, utbrister han: »Mig den allra ringaste ibland alla heliga har den nåden blivit given att förkunna Kristi outgrundliga rikedomar.» På ett annat ställe säger han: »Jag är icke värd att kallas apostel.» Men han säger ock: »Jag aktar det ämbetet högt.»

När våren kommer, blir det bråttom med såningsarbetet. Det är bråttom i Guds rike. Där råder en oerhörd brist på arbetare. »Skörden är mycken men arbetarna äro få. Bedjen för den skull skördens Herre, att han driver ut arbetare till sin myckna skörd.» Ofta ute på missionsfältet stå vi rådlösa och frågande, undrande vad vi skola göra för att kunna

erhålla såningsmän. När vi försökt alla utvägar och använt alla medel att kalla arbetare dit ut, komma vi tillbaka till detta enda: Vi få bedja skördens Herre sända arbetare till sin skörd.

Såningsarbetet är ett mödosamt men ärorikt kall. På en av Kina Inlands Missionens stationer i den långt avlägsna provinsen Sin-kiang arbetar en ensam missionär. Till hans station är det flera månaders resa ifrån kusten. Under 14 år har han troget arbetat där och sått Guds säde, men det synliga resultatet består blott av 5 kristna, som han vunnit för Gud. Såningsarbetet är ett mödosamt kall, men ock fostrande till uthållighet, tro och till bön. Säkerligen fostrar missionskallet mer än något annat kall till detta.

När vi äro sysselsatta med såningsarbetet ha vi understundom så bråttom. Vi vilja skörda samma dag, som vi så. Men om vi tänka på Nikodemus, huru länge dröjde det icke förrän den mannen bärgades in i Guds rike. Aldrig har väl ett fulltonigare evangelium förkunnats än det som under nattens tysta timmar förkunnades för honom och ändå dröjde det, innan sädet grodde och bar frukt. Detta är för oss trösterikt. Vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna.

När vi kasta en blick tillbaka på de gångna 35 årens arbete, då se vi först en *brodd därute* på vårt fält. Det är de unga i våra skolor, 850 elever och 700 barn i söndagsskolorna. Denna brodd måste tillvaratagas. Ungdomen är ju framtidens hopp. Vi se också *ax*. Det är de mera mognade kristna, de 2,568 församlingsmedlemmarna och de nära 5,000 anhängarna. Det är män och kvinnor, som stå mitt uppe i Guds rikes verksamhet.

Och så ha vi också *fullbordat vete*. Jag ser för min blick dessa gamla vithåriga kineser, stödda på sina stavar, mognade att bärgas in i den himmelska ladan. Många ha redan gått före. En stor skara har genom S. M. K:s såningsarbete vunnits för Guds rike, och står redan bärgad på den himmelska stranden.

När jag ser mig omkring här hemma, finner jag ock, att många, som voro unga, när jag reste ut, nu mognat till fullbordat vete.

I vår text står det också: När axet är moget, strax låter han liten gå. Säden går upp och växer, han vet själv icke huru. Detta är ett trösterikt ord. All berömmelse är utelyckt, men ock all onödig oro och omsorg. Det enda såningsmannen bör bekymra sig om är, att han äger gott utsäde i sin skäppa. Rationalismen tränger ut även på missionsfälten. Den säd, vi behöva så, är Guds ord, som kan pånyttföda. Såsom Petrus säger: »Födda på nytt icke av förgängligt utan av oförgängligt säde genom Guds levande ord, som förbliver evinnerligen.»

När jag för 30 år sedan reste ut till Kina och besökte Mariestad, minns jag huru som den kära Maria, vid dörren i missionshuset klappade mig på axeln och sade: »Berg lille, ha alltid gott säde i skäppan.» Give så Gud sina såningsmän sin nåd därtill, att det levande Guds ord blir utsått. Hans namn till ära!

Vår föreningspunkt.

Svenska skolan till höger på bilden.

En hälsning från Kikungshan.

Missionär *John Petersson,* som på väg till S. M. F:s missionsfält i Kongo gjort en världsomsegling över Amerika och Asien, har haft vänligheten tillställa oss följande:

Under mina tre månders resor i Kina, varunder jag haft förmånen att besöka flera svenska missioners arbetsfält, har jag hunnit se åtskilligt. Ofta har jag haft anledning att göra jämförelser med förhållandena i Kongo, dels till följd av slående likheter, dels till följd av de stora olikheterna mellan vad jag sett här och där. Men nu till sist har jag sett något, för vilket jag ej finner någon jämförelsepunkt i hela Kongo. Och detta därför, att vi ej hava något liknande där och aldrig kunna hoppas att någonsin få det. Det är den *Svenska Skolan vid Kikungshan,* en den starkaste föreningspunkt för våra svenska missioner i Kina.

De tre sista dagarna av februari har jag fått tillbringa här uppe på berget bland barn och ungdom. Och innan jag reser härifrån, medan ljudet från orgeln och pianot i musikrummet når mitt öra tillika med skratt och stoj från snöbollskrig och kälkbacksåkning utanför mitt fönster, medan vad jag sett i matsalen, de friskt rosiga kinderna, de strålande ögonen och den goda aptiten samt husfaderns och husmoderns omvårdnad om sin »lilla flock» om fyrtio ej hunnit bliva ett minne utan ännu är en omedelbar upplevelse; medan minnet av lektionerna, jag åhörde, och den »spända» uppmärksamhet jag förnam, då jag vid ett par tillfällen sökte föra dem med mig på tankens vingar ut till Kongo samt vår sköna uppbyggelsestund på söndagen, ej hunnit trängas undan av nya intryck; medan allt detta fyller min varelse med tacksamhetens känslor till Gud för denna skola, måste jag, innan jag lämnar denna för Gud helgade plats, sända en hälsning härifrån.

Det är ju ej blott en skola för våra svenska barn i Kina utan också *ett hem* för dem, och *ett kristet hem,* den tid skolan pågår. Att inte heller klimatet i Kina är så nådigt, hava många missionssällskap bittra erfarenheter av. Flera av barnen här hava mistat någon av sina föräldrar. Det kändes så ömt om dem, och särdeles ömt kändes det om lilla Viola Friedström, som under loppet av ett år miste både far och mor. Såsom ett hem för våra missionärers och även andra svenskars i Kina barn må denna skola och i synnerhet de som förestå hemmet få vara föremål för våra böner.

Här förenas våra missionärers intressen kring sin dyrbaraste jordiska egendom, sina barn. Här äro barnens intressen förenade — i skolsalen, i matsalen, på lekplanen. Måtte de ock bliva förenade, då det gäller högre intressen! Såsom de äro ett, då det gäl-

ler att vara svenskar — jag vill lova att de äro svenska! — må de i lika hög grad vara ett, då det gäller att vara kristna!

Jag anar, ehuru jag knappast vågar uttala det, vilken betydelse denna skola skall kunna få i nämnda avseende. Men till missionens alla vänner i Sverige ville jag säga: »Glöm ej vår svenska skola i Kina! Bed för den! Bed för lärarne! Bed för barnen! Bed för hemmets föreståndare och föreståndarinna! Och bed för barnens föräldrar!»

Kikungshan, Kina, d. 28 febr. 1922.

John Petersson.

Missionärernas farvälbudskap.

Vid årsmötet på Kristi Himmelsfärdsdagens e. m. bjödo flera av de hemmavarande missionärerna farväl till de församlade missionsvännerna. Det var en gripande stund, som säkert sent skall glömmas av de närvarande.

Missionar *L. H. Linder* lämnade såsom minnesord Frälsarens ord till lärjungarna: »I ären de, som hava förblivit hos mig i mina bedrövelser.»

Detta ord visar, att Jesus kände behov av sina lärjungars gemenskap. Då han stod inför sitt livs stora kamp, kände han behovet efter denna gemenskap ännu större. Även missionärens liv är en kamp. Det har under årens lopp blivit mig mer och mer tydligt, att missionen i egentligaste mening är en kamp mot Satan och hans makt. I den kampen är det endast kärleken till *Jesus,* som kan hålla oss uppe. Kärleken till kineserna räcker ej här till. Det är denna kärlek till Jesus, och hängivenhet för honom, som han gläder sig åt. När vi under stridens hetta och prövningarnas mångfald trots missräkningar och det som är ägnat att nedslå vårt mod, tåligt härda ut, glädja vi vår Frälsares hjärta. Det är denna kärlek, och hängivenhet hos oss, som han längtar efter att få se.

När Jesus var på jorden, längtade han efter denna kärlek, och sådan kärlek längtar han efter än.

Härefter meddelade talaren något av sina erfarenheter under den sista arbetsperioden. Striden hade varit skarpare än någonsin förr. Gud hade från början öppnat en stor och vid dörr för evangelium i det nya distriktet, men svårigheter hade snart kommit. Söndringar i församlingen, som lett till en nationalistisk församlings bildande, vars kristendom huvudsakligen syntes vara patriotism, hade vållat mycket bekymmer. Här gällde att i kristlig kärlek hålla ut. Då skulle segern vara viss.

Fröken *Frida Prytz* lämnade såsom minnesord följande ord ur Uppenbarelseboken: »Se, jag gör allting nytt.» Vi missionärer som komma hem, betonade talarinnan, behöva förnyelse, vi behöva vila till kroppen och andlig vederkvickelse till själen. Bådadera hade hon nu fått. Hon kunde intyga sanningen av, att de som vänta efter Herren få en ny kraft. I Kina stå missionärerna i det mest intensiva arbete. När vi komma hem, behöva vi i stillhet få läsa våra biblar, utan att tänka på att man därvid skall bereda sig för något möte.

Ja, allting behöver bli nytt, allting. Ny kärlek, nytt tålamod, nytt liv i vårt arbete, mera bön. Och löftesrikt står det ordet: »Den som hoppas på Herren, skall icke komma på skam.»

Fröken Prytz meddelade också, att det var för ungefär 28 år sedan, hon just på denna plattform hade blivit avskild till missionär. I underbar trofasthet hade Gud burit henne under alla dessa år.

Fru *Johanne Olsson* omtalade hur hon längtat efter att få stå mitt ibland missionsvännerna i Stockholm. Hon hade längtat efter att lära känna dem för att få del av deras kärlek och få en plats i deras förböner. Detta hade hon nu i rikt mått fått. Och på samma gång hon tackade för vad hon härvidlag fått erfara,

bad hon, att även i framtiden få vara innesluten i missionsvännernas förböner, då hon nu stod i begrepp att resa till Amerika för att därifrån med sin man framdeles fortsätta till Kina.

Missionär Berglings äldste son, *Morris Bergling,* som på förmiddagen jämte sin trolovade, fröken Carola Rudvall, blivit avskild för missionärskallet, vittnade om, hur underbart Gud hade lett honom fram till detta steg. Han gick nu med frimodighet åstad i sin faders spår. Inför alla de svårigheter, som skulle kunna komma att möta, ägde han förvissning om att Gud är trofast och att han, som kallat, aldrig skall svika i trofasthet.

Fröken *Carola Rudvall* erinrade om ordet som säger, att »om en lem lider, så lida alla lemmarna med». Hur viktigt är det icke då, att vi, som äro lemmar förbliva trogna emot honom, ty äro vi otrogna, så lida icke blott vi själva skada, utan hela församlingen. Talarinnan kände sig ytterst ringa och ovärdig att få gå ut som missionär, men då Gud kallade henne, vågade hon ej annat än gå och bad, att även hon skulle få vara innesluten i missionsvänenrnas förböner.

Missionärskandidaten *Johannes Aspberg,* som, om Gud vill, kommer att avskiljas för missionen den 16 juli i Boden, talade över ett ord i prof. Jeremias bok, som djupt gripit honom. Det ordet lyder så: »Nåd i öknen». Det är skarpa kontraster, som här stå emot varandra; *nåd* i *öknen.* Talaren hade gripits av detta och arbetat mycket på att få reda på den historiska situation, som låg bakom, varuti han ej ännu tillfullo lyckats. Men det hade dock blivit levande för honom, att många gånger måste Gud skicka oss ut i öknen för att få ge oss nåd, och, slutade han, då jag nu går ut vet jag att allt det jag behöver finns i det ordet: »Nåd i öknen».

Fru *Dagny Bergling* talade på sitt varma och medryckande sätt och erinrade om hur vi nu på denna missions 35-årsdag hava grund att lova och prisa Herren. År efter år vid våra höst- och vårmöten ha nu skaror lagts till Herren ute i Kina. De sista åren 60, 70, ja 120, samtidigt. Hon önskade innerligt, att missionsvännerna skulle kunnat se dessa gripande dophögtider. Det skulle ha blivit en stor uppmuntran och en levande illustration av löftesordet: »Alla hedningar skola komma och tillbedja inför ditt ansikte.»

Hon berättade om hur det varit brukligt att när rövarna kommo för att intaga staden, man då gick genom stadens gator och ringde med en klocka, för att kalla en man från varje hem ut till stadens försvar. Så ljuder ock kallelsen till oss i de kristna hemmen att träda ut i kampen för Jesus Kristus. Vi ha ett banér: »Se, Guds Lamm!» Det är vad Jesus gjorde, vi gå ut att kungöra. Detta kan omskapa en hednings hjärta.

Det var djupt gripande, när talarinnan berättade om, hur för 24 år sedan hon och hennes make långt inne i Kina böjde sina knän och lade sin förstfödde gosse, som Gud då givit dem, på Herrens altare. Huru fröjdade de sig inte nu över att de i dag hade fått se honom invigd för Guds tjänst därute, och som ett minnesord till de unga invigda och till alla de församlade, lämnade hon Mästarens ord: »Ingen, som sätter sin hand till plogen och ser sig tillbaka, är bekväm till Guds rike.»

Sist talade missionär *Robert Bergling.* Hans tal blev även ett farväl och ett tack till alla, som mött honom och hans kära med kärlek och vänlighet både nu och innan de kommo hem från Kina. Ett tack också till vänner, som under resorna i Sveriges bygder mottagit honom med så utomordentlig kärlek och gästvänlighet. Talaren betonade, att det nog var ganska ovisst, om vi åter skulle få se varandra härnere. Det var nu just 30 år sedan han på denna plattform hade blivit avskild till missionär. Det ord, som då bar honom var detta: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån *fördenskull* ut.» Men då han nu även denna gång gick i kraft av samma befallning och löfte ville han ej tala om sig själv och sina känslor utan om en *annan* och lämnade så de församlade missionsvännerna såsom tänkespråk Ebr. 10: 13. I det ordet står det, att Frälsaren *väntar* att alla fiender skola

varda lagda till hans fötter. Allvarligt framhöll talaren hur Mästaren fått *vänta*. Han har fått vänta på sin församling, och han väntar nu på dig du unge man och du unga kvinna, han väntar på sin församling, alltjämt. Må då detta tänkespråk få bli ett minnesord och icke ett ord, som glömmes!

Efter gemensam bön och sång var denna minnesrika dag slut.

Från redaktion och expedition.

Utresande missionärer.

Till Amerika avreser, v. Gud, fru *Johanne Olsson* jämte sin son *Yngve* med »Drottningholm» d. 30 juni och missionär *L. H. Linder* med »Stockholm» d. 17 aug. för att sedermera fortsätta till Kina.

Vidare har biljetter beställts på ångaren »Azay Le Ridau», som avgår från Marseilles d. 25 aug. De, som skola resa den vägen, äro missionär och fru *Robert Bergling* samt deras äldste son, *Morris Bergling* och hans trolovade, fröken *Carola Rudvall,* samt makarna Berglings söner *Martin,* som medföljer sina föräldrar till deras station och *Rudolf,* som reser ut för att inträda i Svenska Skolan på Kikungshan. Fröken *Frida Prytz* och troligen också br. *Johannes Aspberg* resa även med samma båt.

Vi innesluta dessa våra syskon i missionsvännernas trogna förböner.

Missionärer på hemresa.

Meddelande har ingått, att missionär och fru *Carlén* samt fröken *Fredrika Hallin* erhållit biljetter med ångaren »Kashmir», som avgår från Shanghai d. 17 juni. Resan går genom Suezkanalen över England, och beräkna resenärerna att anlända till hemlandet i slutet av augusti månad.

Vi bedja att få innesluta dem i missionsvännernas förböner och då på ett alldeles särskilt sätt fröken Fredrika Hallin, som nu, snart 79 år gammal, har svårare än andra att utstå en sådan resas strapatser.

Vårt årsmöte

blev i år en högtid underbart rik på välsignelse. Redan vid första mötet förnummo vi en fläkt av den mäktiga, ljuvliga Guds Ande, som sedan vilade över hela mötet. Vi hoppas sedermera få publicera apotekare Nilenius värdefulla föredrag. Det som då gavs oss hör till de märgstarka rätterna, som vi särskilt i vår tid så väl behöva få del av.

På Kristi Himmelsfärdsdagens förmiddag var den stora Betesdakyrkan fullsatt av åhörare, och en gripande stillhet vilade över oss. Dagens stora högtidsstund var ju, när de två unga invigdes till missionens heliga tjänst. När sedan på eftermiddagens möte den ene efter den andre av missionärerna bjödo sitt farväl, voro många hjärtan djupt gripna och det förnams med vilken varm förståelse missionsvännernas hjärtan klappade emot de utgående.

Utflykten till Duvbo hade lockat en betydligt större skara vänner än vanligt. I en viss mening brukar den dagen bli »den största i högtiden», och förvisso känna vi det så här i Stockholm, ty den glädje, som våra vänner då tillföra oss genom sitt besök och de uppmuntrande ord och hälsningar från vitt skilda orter i vårt land de frambära, glömma vi ej.

Rättelse.

I föregående nummer har ett tryckfel insmugit sig i statistiken. Under »Stationer» står i femte raden uppifrån Pucheng. Skall vara *Puchow.*

Vidare behöver den förklaringen tillfogas, att det uppgivna missionärsantalet endast avser dem, som nu befinna sig på fältet, ej de missionärer, vilka äro hemma på vila. Hela antalet missionärer är, jämte de två vid årsmötet avskiljda, 55.

Förändrad bostad.

Familjen *Tjäder,* som under 6½ mån. varit bosatt i Malmö, har flyttat till Västerås. Våra syskon önska få uttala sin stora tacksamhet till vännerna i Malmö för den myckna kärlek de där fått mottaga samt bedja att fortfarande få vara inneslutna i missionsvännernas förböner. Deras nya adress är Villa Brage, *Västerås.*

Jullådor.

Under en följd av år hava, på grund av rådande förhållanden, jullådor icke utsänts till missionärerna. Missionärernas vänner hava då i stället kärleksfullt ihågkommit dem med penninggåvor. Nu har emellertid beslut fattats att i år återupptaga jullådeutsändandet. Missionärerna, som varit djupt tacksamma för de kontanta gåvor, de erhållit, hava dock mycket saknat de mångahanda praktiska saker som lådorna brukade innehålla och som svårligen kunna erhållas i Kina. Då n. m. missionärerna i det nya Kina gå klädda i europeisk dräkt äro europeiska artiklar dess mer välkomna. Allt som vi hava bruk för här hemma hava de bruk för därute. Och ej blott strumpor, kläder, matvaror o. d. behöva de, utan ock, och det ännu mer än vi härhemma, andlig kost — böcker.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåvorna under tiden 7—10 juni med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K.	Parkgatan 11

Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att givarna måtte åsätta *varje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

BREVAVDELNINGEN

Kapellinvigning i Honanfu.

Då vi för en tid sedan hade glädjen att hälsa våra syskon Malte och Ida Ringberg välkomna åter till Kina, uttryckte de sin stora förvåning över, att vårt nya kapell stod färdigt. »Vi hade ingen aning om», sade de, »att det varit under byggnad, och frågan är, om någon därhemma vet om det.»

Visst ha våra brev hem varit mycket få under det sist gångna året på grund av de oerhörda krav, som nödhjälpsarbetet ställde på oss, men nog ha vi skrivit, att kapellet var under uppförande, fast det ej blivit synligt i vår tidning. Byggnadsarbetet påbörjades i april förra året, och i november stod det färdigt. Vi hade bestämt invigningen till den 28 nov., men så

Det nya kapellet i Honanfu.

utbröt järnvägsstrejk, så att de flesta av de vänner, som vi hoppats att få se med, hade måst utebli, då alla tåg voro inställda, och dels hunno vi ej fullt avsluta en mindre tillbyggnad av gatukapellet. Vårt stormöte jämte kapellinvigningen blev alltså uppskjutet till den 9—11 dec.

Den 10 dec. var en verklig högtids- och minnesdag. Ej mindre än omkring sjuhundra personer voro samlade. Missio-

när Carl Blom, som var den som började arbetet här i Honanfu, höll invigningstalet och gav oss en mycket intressant historik över arbetets början för nitton år sedan. Hans och Ossian Beinhoffs första bostad i denna stad — med kapell och allt — var inrymt i ett gammalt rannsakningsfängelse helt nära borgmästarens »iamen». Detta

Interiör av det nya kapellet i Honanfu.

gamla minnesmärke finnes kvar än i dag. Ibland taga vi med besökande dit, och då man står mitt på gården, och sträcker armarna utåt och uppåt, så räcker man takfoten på båda sidor.

På den tiden fanns endast en kristen i denna trakt, nämligen ute i byn Changyang, 20 li från staden. Han hade blivit förd till tron i Shansi och blivit döpt där samt blev sedermera ett redskap i Guds hand att hos sina närmaste väcka begär efter livet i Kristus. Väl minnes jag det första stormöte, som jag var med om för sjutton år sedan här i Honanfu. Då fanns här förut endast fyra församlingsmedlemmar och vid nämnda möte döptes sex — alla från Changyang. Då

Ingångsporten till det nya kapellet i Honanfu. Evangelisten Wu Tienchen stående i porten.

hade missionen just köpt en del av den egendom, som vi nu äga, och där vårt gamla kapell ligger. Det var då endast ett vanligt kinesiskt hus, men blev sedermera ombyggt och utvidgat. Nu är det inrett till sovrum för gosskolan.

Så ha åren gått, och Herren har förökat sin hjord, varigenom »rummet blivit oss för trångt». Det var ej utan, att

jag en tid fruktade, att vi tagit till det nya kapellet för stort, men denna fruktan fick snart vika. Vi ha nämligen byggt det så, att bortre delen består av tvenne mindre salar som stängas vid de vanliga gudstjänsterna. Och användas till klassrum för söndagsskolan m. m. Vid större möten kunna dessa förenas med den större salen, och plats beredas för sjuhundra personer. Hittills ha vi haft den stora salen väl fylld de flesta söndagar, och vi kunna ej nog tacka Herren för detta nya utrymme. Hade icke de mycket oförmänliga valutaförhållandena uppstått under kriget, varigenom de utsända medlen smälte ihop till ett minimum, så hade vi kunnat ha kapellet färdigt för ett par år sedan. Men Herren, som råder över allting har rätt även över detta.

Jag nämnde, att vi haft järnvägsstrejk. Detta är något alldeles nytt för oss i Kina, som visar, att detta gamla kulturfolk följer med sin tid. En dag, då vi voro ute på gatan, min hustru och jag, överraskades vi av att helt plötsligt stöta ihop med ett demonstrationståg av omkring sju- à åttahundra arbetare från järnvägsverkstäderna här. De förde med sig flaggor och standar, som buro inskriptioner om förtryck av utlänningar m. m. Dock gick det hela mycket stillsamt tillväga, och vi tyckte, att det mera liknade en begravningsprocession. Att kroppsarbetarna även i Kina upphöjt sig själva till en »stormakt», bevisas bäst därav, att järnvägsstyrelsen fick lov att gå in på *alla deras fordringar* och till och med avskeda en av de högre franska tjänstemän, som klämt efter en del mindre falsarier. Denna senare fordran fingo de visserligen ej uppfylld genast, men den måste ändå beviljas, innan de började arbeta igen.

Den politiska oredan och osäkerheten i allmänhet, som länge rått i landet, har i en ej ringa grad vänt de mera tänkande sinnena till den kristna församlingen. De se spanande efter *kraft* och *ro*, och mer än en icke-kristen uttalar öppet den övertygelsen, att individens och nationens hopp finnes endast på den väg, som evangelium öppnar för dem. Dock — »den porten är trång, och den vägen är smal, som drager till livet» — och många, som i sina hjärtan äro övertygade om lyckan och välsignelsen av att gå in på den vägen, gå den ändå förbi. Då jag för något över en vecka sedan på en järnvägsresa kom i sällskap med en mycket trevlig och

Det nya missionärshuset i Honanfu. Missionär och fru R. Andersson samt deras barn Nils, 10 år, Elsa 9 år, Arne 5 år, Margareta 4 år.

bildad man, sade denne ungefär följande: »Jesu religion och lära har jag noga studerat, och känner väl till den kristna församlingen också, och det är min fulla övertygelse, att denna väg är den rätta. Jag uppmanar ofta mina vänner och bekanta att förena sig med församlingen.»

Jag sade då: »Skulle inte denna uppmaning ha större effekt, om ni själv ginge före och visade vägen?» »Ack», sade han, »jag är gammal konfusianist, och det är svårt, mycket svårt.»

På samma tåg fick jag sällskap med en muhamedan och blev glatt överraskad av att finna, att till och med han var en av våra försvarare. Han sade bland annat: »För katolikerna har jag ej ett gott ord att säga, men 'evangeliläran' är god, mycket god. För en tid sedan kom jag att samtala med en av de katolska prästerna, och han sade, att er lära är falsk, och detta bevisas bäst därav, att de protestantiska missionärerna ha hustrur, vilket varken Jesus, eller hans apostlar hade. Ja, men det var märkvärdigt, sade jag. Står det inte i evangelierna, att Jesus botade Petrus' svärmoder, som var sjuk i feber, och var inte Petrus en av Jesu stora apostlar, och om han hade svärmoder, så måste han väl ha hustru också? Prästen blev litet förlägen och förde genast samtalet in på annat ämne.» Det är mycket ovanligt att finna en muhamedan, som läser Nya Testamentet, men det ovan anförda visar, att till och med bland dem finnas förstande hjärtan, som söka efter livets vatten.

En stor uppmuntran har det ock varit för oss att finna, att vår del i hungersnödarbetet har öppnat många förut stängda dörrar bland alla klasser, så att det visat sig vara ett förkunnande av evangelium på ett »språk», som *alla* förstått.

För några veckor sedan sände vi ut två evangelisationsgrupper bestående av våra bästa församlingsmedlemmar ledda av en evangelist vardera. Då de gingo åstad, kom jag att anmärka, att de tydligen tagit med sig böcker för lång tid. Det dröjde emellertid ej mer än en vecka, förrän en av dem kom tillbaka för att hämta mera böcker, ty de hade sålt nästan varenda bok. »Förr», sade han, »mottogos vi nästan alltid med smädelse och hån, men nu kommer folket i byarna ut med bord och bänkar och bjuder oss på både té och mat.» Dock är det ej alltid så, ty ibland finner Herren för gott att låta motstånd möta, men på det hela taget är det en stor förändring.

Utom dessa två evangelistkårer, som vi ha hopp om att få ha ute tills i medio av maj, då veteskörden börjar, ha vi tältverksamheten i full gång i en stor köping, omkr. 1½ sv. mil från staden. Även här har Herren givit oss frukt, i det att ett tiotal män och kvinnor synas ha avgjort sig för Kristus.

Här i staden finna vi dock marken mycket hårdarbetad. Det finnes ingenting av yttre motstånd, men heller ingen mottaglighet för evangelium. Många komma och höra, och de flesta hålla med, men därvid stannar det. Endast Herrens kraft förslår att väcka dessa likgiltiga och penningeälskande människor, och vår ständiga bön är, att han på ena eller andra sättet, må sända en kraftig väckelse över denna stad, varest det yttre välståndet synes utgöra det stora hindret.

Ett hjärtligt, varmt tack till alla kära vänner, som troget stå med oss i detta arbete genom bön och offer.

Eder i Herrens tjänst

Richard Anderson.

*

Herren vinner seger.

I en redogörelse för arbetet i Hancheng och Hoyang under fjärde kvartalet 1921 meddelar missionär *Martin Lindén* följande:

Vid kvartalets början pågingo höstens dopklasser och påföljande stormöten, då vi ånyo fingo samlas omkring Guds ord och Guds rikes angelägenheter samt också fingo intaga en liten skara nya församlingsmedlemmar. I Hancheng kommo de flesta nya från utstationerna Tsan-ts'uen och Chich'uan. Särskilt beträffande den första av dessa platser betonades upprepade gånger, att ingen kunnat tänka sig att denna plats skulle få en sådan tillökning i fråga om antalet. De gamla kristna där hade ej varit särskilt nitiska, somliga av dem snarare tvärtom. I det yttre hade ej heller där någon oro varit rådande, varför det ej heller kunde tänkas, Gud använt rädsla för att driva dem till sig. Varför hade då dessa välbärgade, ak-

tade och redbara män gripits av iver? Endast en förklaring gavs: De voro påverkade av *Gud. Han hade,* så gott som utan mänskliga redskap, *själv* utfört arbetet. — Så ljöd förklaringen och för den tacka vi Gud. Prisat vare Hans namn för var gång vi få se vad Han gör.

Omedelbart efter våra stormöten gällde det att bryta upp för att resa till Synodens allmänna möte. Intresset för detta möte var i våra trakter livligt. Ombuden reste fulltaligt, och även andra läto sig ej av lång väg och omkostnader skrämmas från att deltaga. Jag tror också att mötet var av stor betydelse för våra församlingar. Deltagarna kommo hem uppmuntrade av att se vad Gud gjort på andra platser och hade sporrats till ny iver. Bland intrycken syntes särskilt ett vara allmänt och djupt. Det uttrycktes flera gånger ungefär så: »Vi ha blivit efter på vägen framåt. Vi ha förr ansett oss vara med de främsta. Nu känna vi oss ha blivit efter. Må Gud giva oss ny kraft!» — Må det intrycket få utföra vad Gud velat verka därmed!

Efter Puchow-mötet har undertecknad fått resa omkring ganska mycket i distriktet och besöka flera av våra bistationer. Fröken Ester Berg har likaså företagit någon resa ut i distriktet, fastän flickskolan och andra arbetsuppgifter i Hoyang till stor del upptagit hennes tid och kraft. Fröken Estrid Sjöström har under detta kvartal till stor del vistats på bistationerna i Hanchengdistriktet samt även hjälpt med ledningen av en bibelkurs för kvinnliga församlingsmedlemmar i Hoyang, under det att Anna Eriksson som vanligt varit upptagen av kvinnoskolan och annat kvinnoarbete i Hancheng. Ett par tre av våra infödda medhjälpare ha även under en stor del av detta kvartal rest omkring och vid återkomsten glada berättat om vad de fått se av Guds ingripande och verk.

Skolarbetet och annat arbete har på stationen också fortgått i vanlig utsträckning, och vi hoppas, att Gud även i detta arbete fått utföra något av förblivande värde.

Nog möta även ofta nedslående erfarenheter och sådant som fyller med vemod. Nog kan ibland, ja, ganska ofta, bördan kännas tung och krafterna alltför små, men Herren vet huru svaga vi äro. Han tänker därpå, att vi äro stoft. Det ordet gäller både kineser och svenskar. Han tänker därpå, att vi äro stoft. Ett krossat rör bryter Han ej sönder, ej heller släcker Han en rykande veke. Give Han oss då nåd att behandla andra med samma kärlek och tålamod varmed Han behandlar oss. Herren skall segra!

Martin Lindén.

*

Från Hoyangs flickskola.

Under vårterminen besöktes skolan av 34 elever fördelade på 4 klasser. Läsningen pågick något över 4 månader med gamla herr Luen som lärare och fru Gi som lärarinna. Under fem veckors tid måste jag vara borta på en annan station, och då hade min lilla Mor ett besvärligt arbete att dagligen se till elevernas sår. En skabbepidemi hade nämligen brutit ut. Som väl var, blevo ej alltför många smittade, och det var verkligen en Guds stora nåd, när man betänker, huru flickorna ligga hoppackade på skolans tre »kangar». Något isoleringsrum finns ej. En av flickorna var dessutom mycket sjuk under större delen av terminen. Men även i detta fallet förbarmade sig Gud över oss och gjorde henne bra genom användandet av frisk luft, medicin och fem mål om dagen.

Flera av eleverna underhöllos i skolan av nödhjälpsfonden, ty under våren var det ont om mat i många hem. På min fråga, om de åto bröd i hemmet, svarade en liten nykomling: »Vi ha inget bröd.» — »Vad äta ni då?» — »Vi dricker välling.»

Mot slutet av terminen firade en av de större flickorna bröllop. Som hon ej har något *ordentligt* föräldrahem, fick hon här sy sin utstyrsel, klädas till brud samt härifrån bäras i brudstol till bröllopsgården.

Helt kort efter terminens slut och vår avresa till Yuncheng för konferens intogo rövarna Hoyang. Som vanligt levde de alldeles vilt och härjade och plundrade de första dagarna. Snart måste de dock

uppföra sig bättre, och nu äro de någorlunda hyggliga och lära visst nyligen fått tillåtelse att bli upptagna såsom Feng U-hsiangs trupper.

Under större delen av höstterminen, som varade ungefär 3 och en halv mån., ha vi levat liksom på en vulkan, och en tid tackade vi Gud på ett alldeles särskilt sätt för varje dag och varje natt, som gick utan att något hänt.

Liksom under våren hade vi 4 klasser, denna gång med 31 elever och samma lärarepersonal. Hälsotillståndet var bättre än på våren. Två av fjärde klassens flickor slutade en tid före examen, den ena för sjukdoms skull, den andra för att göra i ordning till sitt bröllop, som firades två dagar före julafton.

Svensk gymnastik i Hoyangs flickskola.

Examen hölls den 20 dec., och de 6 flickor, som av sina lärare och kamrater ansågos förtjäna pris för gott uppförande, fingo till stor förtjusning var sin docka. På kvällen samma dag hade vi julfest med tänd cypress, gotter och julklappar. Glädjen stod högt i tak.

Den gård, som vi så länge önskat få till skollokaler, och för vilken jag med stor tacksamhet för mer än ett år sedan mottagit medel av K. M. A., har Gud ännu ej lösgjort åt oss.

Ester Berg.

*

Från by till by.

Missionär *Nils Svensson* har insänt följande intressanta redogörelse om arbetet i Södra Shensi:

Evangelisterna Chang, Chu, Tsao och Chia ha under kvartalet två och två verkat i Tungkwan, Huain, Tali och Chao I distrikten. Den plan vi uppgjort att besöka varje by i distriktet och varje gata i varje by ha vi hållit oss till. Den del av Wen Hsiangdistriktet, som vi från Tung Chow bearbeta har sålunda genomgåtts. Hela Tungkwandistriktet samt en del av Huaindistriktet, hela Talidistriktet och ungefär hälften av Chao-I-distriktet har ävenså på detta sätt genomgåtts.

Under dessa färder medföra evangelisterna listor å vilka byns namn nedtecknas ävensom namnen på de personer som visa intresse för budskapet. Sålunda ha evangelisterna under detta kvartal besökt flera hundra byar. Somliga av dessa byar ha aldrig varit besökta förut av evangelii budbärare, på grund av att de legat i någon avkrok. De ha ävenså över hundra namn på sina listor på personer som äro intresserade i evangelium. Somliga av dessa komma till våra söndagsgudstjänster. Listorna tjäna till ledning för nästa besök som vi hoppas få göra.

Äldste Yang har gjort en tur i både södra och norra distriktet. Han stannar då vanligen några dagar på varje ställe för att hjälpa och uppmuntra de troende.

Vi tacka Gud för äldste Yang. Han har herdesinne.

Bibelkvinnorna Kao och Yang ha varit ute i norra distriktet hela nov. och dec. månader, huvudsakligast för att hjälpa de troende kvinnorna, men även för att predika för utomstående. De gå från by till by. Är det långt så kan det hända att någon snäll troende bjuder dem ridå på sin åsna. Eljest måste de hyra riddjur.

De kommo hem glada över de öppna dörrar och hjärtan som Gud berett för dem.

Stormöte hölls här i Tungchow i mitten av november, då vi hade glädjen ha br. V. Wester här som hjälpte oss med Guds ords predikan. Fjorton personer döptes, däribland flera skolgossar.

I skolan ha vi haft 33 gossar. I höst ha vi även haft folkskola här. Vår nye lärare Kao har skött sig berömvärt i sin befattning. Evangelisten Sung har måst biträda i undervisningen ett par månader.

Min hustru och evangelisten Sung ha fått förestå stationen, ty själv har jag varit ute på resor och möten en stor del av tiden. Bibelkvinnan Li har gjort en hel del husbesök här i staden.

Den orosvåg som omnämnts i Pu Cheng rapporten var förnimbar även här. Myndigheterna ingrepo dock snart emot rörelsen och stävjade den.

I vårt norra distrikt blevo de troende mycket uppskrämda därav, att dessa ungdomar hotade med att om tre dagar återkomma, och då skulle de kristna antingen tillbedja avgudar eller skjutas. Det var en frestelsestund, även om den ej var så lång. Nu är det lugnt igen, men det där talet om att driva ut och döda utlänningar och de troende sitter i folket. Må vi bedja Gud, att ej den Onde lånar detta och ställer till något tråkigt.

Vi äro böjda att tro, att detta är förebud till framgång för Guds verk. Må vi ej fälla modet blott!

Ett underbart år det flydda! Det började med hungersnöd. Vid midsommartid, då guvenörsskiftet ägde rum, hotades våra städer med plundring och folket flydde och lämnade allt. Så till sist denna antiutländska rörelse, som så lätt kunnat haft mycket tråkiga följder.

»På mina händer har jag tecknat dem.»

Tillgivnast i Herren

Nils Svensson.

*

Från stormötena i Chiehchowdistriktet.

Missionär Carl Blom skriver:

Ethel och jag ha varit ute varje lördag till måndag nu en tid för att deltaga i stormötena i Chiehchow distrikt, varjämte vi varit i Wenhsi och komma att vara med här i Yuncheng. Det har varit riktigt gott och glädjande om också tröttande. I Yühsiang var det lilla kapellet överfyllt och vi ha aldrig förr sett så många kvinnor samlade där. 13 personer döptes, därav blott 4 män. Av kvinnorna voro 6 elever i stadens flickskola. De ha intagit en mycket avgjord ställning där, och två troende lärarinnor samt pastor Chings ogifta dotter ha hjälpt dem mycket. Vidare blevo de två i höstas valda diakonerna avskilda. Det var rörande att se pastor Chings syster, moder till den ene, Chang Chung-sin, sitta och se på sin son under avskiljningen. Modershjärtat är nog detsamma, hurudan hudfärgen än är. De troende där äro glada åt den lilla gåva de fingo hemifrån till hjälp för deras stationsanordningar, och nu ämna de bygga ett kvinnligt gästrum på den nyinköpta bakgården och en inkörsport, så att de ej behöva ha vagnar på framgården om söndagarna. Om de senare kunna åstadkomma något, så ämna de öppna fönster på kapellets bakvägg eller snarare flytta denna längre bakåt, och göra dörr och fönster där, så att kvinnorna kunna sitta i jämnbredd med männen och ej i bakgrunden bakom en papperssskärm.

*

I Chingtou hade vi ett skönt möte. Där är det vanligen flera kvinnor än män, och Ethels besök äro mycket efterlängtade. Vid förra mötet beslöts det, att de skulle bilda lokalförsamling där, om distriktsförsamlingen i Chiehchow gillade det. Detta gillades under förutsättning att lämpliga diakoner valdes, och fördenskull förrättades nu diakonval att vid mötet i Chiehchow nästa söndag underställas församlingen där. Jag tror att de valda, Yü och Li, som äro de naturliga ledarna, komma att godkännas, och så kan församlingen konstitueras till hösten, sedan diakonerna blivit i vanlig ordning avskilda och församlingen blivit funktionsmässig. De ha varit litet efter med sina bidrag till verksamheten, och det är troligen till stor del emedan de hyra huset, där de samlas, och på det viset ej få

någon behållning av vad de ge ut. Nu tala de om att söka bygga ett halmtäckt kapell för att få ha mera stillhet under mötena, och det understöder jag på allt sätt. Jag tror det är bättre för dem att ha det enkelt och göra det själva, än att få det bra för ingenting.

Vi hade ett varmt vittnesbördsmöte, och med mera andlig ton, än man oftast hör. En enfaldig gammal man berättade hur han fått lida förföljelse. Under det han låg gömd och väntade att bli slagen, hörde han steg utanför dörren, men ingen kom in. Han tittade då ditåt under det han låg på sina knän och bad, och såg då en gestalt med lysande kläder och ansikte stå därute. Dagen därpå frågade han värden om någon gått till hans dörr med en lykta kvällen förut, men det hade ingen gjort. Han var då viss om att Herren Jesus uppenbarat sig för honom, och det synes, som om han fått en särskild förnimmelse av Herrens närhet för att därigenom tröstas och stärkas.

*

Från Pucheng hörde jag nyligen en intressant historia, som visar, att vår nya konstitution av församlingen har sin betydelse även i förhållande till de utomstående. Diakonen Tung var med i en samling av opponenter till missionen, och en person frågade honom: »Hur kan du, som annars är en förståndig karl, vara en av utlänningarnas trälar?» — —

Tung svarade: »Vilka äro utlänningarnas trälar?» — —

»De som gå in i missionsförsamlingen och därigenom stå under utlänningarnas styrelse, förstås.»

»Jaså. Det visar, att Ni inte vet något om vår församling, ty där är ingen herre och ingen träl.»

»Det är gott och väl att tala, men det veta vi ju alla, hur det är med den saken.»

»Om du inte tror mitt ord, så skall du få se svart på vitt, hur våra regler lyda. Jag skall gå hem efter dem.» — Han gick då efter boken, och de fingo själva läsa ur den. Detta åstadkom ett stort omslag i deras åsikt.

»Ja, är det på det viset, då har ju den självständiga församlingen ingen anledning till klander. Varför ger du inte ut en bok, som förklarar hela sammanhanget? Enligt de här reglerna är det överläggning om allting och regelrätta val till alla poster.»

*

Kikungshan—Stockholm.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Efter en ganska besvärlig resa, på grund av köld och storm, anlände vi till Shanghai. Vi hade elva dagar på oss där för att göra oss i ordning för den ännu längre resan över de vida vattnen. Då båten nalkades skeppsvarvet kunde vi skönja mr Westnidge, Kina Inland Missionens transportdepartments ombudsman, som inväntade oss för att taga hand om oss och vårt resgods.

Det tog inte lång stund förrän detsamma var i händerna på kinesiska kulis och vi själva i rickshas, på väg till Inlandsmissionens mottagningshem. Där stod ett trevligt rum till vår disposition och ännu en gång, såsom så ofta förr, kände vi oss »hemma». För ungefär trettiotvå och trettio år sedan, gjorde vi vårt första inträde i detta hem. Sedan dess ha vi flerfaldiga gånger gästat detsamma, och den kärlek och vänlighet som mötte oss första gången har för varje gång upprepats. Medlemmarna av de missioner som äro associerade med Kina Inland Missionen behandlas och betraktas på samma sätt som deras egna medlemmar.

Här kan det vara på sin plats att ännu en gång yttra något om detta missionssällskaps principer och ställning i förhållande till övriga missionssällskap i Kina. Men först några ord om tid som gått och tid som är! Då Hudson Taylor först anlände till Kina och senare, då han grundlade Inlandsmissionen, ansågs han av många, ja, av de flesta, som en fantast, en överspänd och överandlig personlighet. Hans missionärer betraktades på samma sätt. Under årens lopp förändrades omdömet till stor del. För Hudson Taylor hyste alla den största aktning, även om de ej i allt gillade hans mis-

sionsprinciper. »Femtio cents missionärer» var ett ganska allmänt namn på medlemmarna av denna mission, syftande på det ringa underhåll de erhöllo. Det framgångsrika banbrytningsarbete de utfört i de flesta av Kinas förut stängda provinser, har tystat ned dylikt tal. Men ännu i dag finnas nog de missionärer, som likasom se litet ned på Inlandmissionens män och kvinnor, dels emedan många av dem ej äga så stor universitetsutbildning som andra, dels emedan de ej kunna röra sig så fritt med penningar, utan måste se Gud i händerna för sitt dagliga bröd. C. I. M:s missionärer äro nämligen ej garanterade någon bestämd lön. Men Gud har ej svikit i trofasthet. Alltjämt går denna mission sin väg framåt efter samma principer som dess grundläggare en gång nedlade, och Gud låter alltfort sin välsignelse vila över dess till ett antal av över ett tusen uppgående missionärskår. »Haven tro till Gud», skulle jag vilja säga, är denna missions valspråk. Under dess snart sextioåriga tillvaro har den aldrig häftat i ett öres skuld. På prov, ofta stora, har den satts, men Gud har alltid gjort en utväg, sitt namn till ära.

Det slog mig denna gång huru många »veteraner» det nu finnes inom missionen, sådana som räkna över fyrtio, somliga nära femtio tjänsteår. Där sammanträffade vi t. ex. med gamle mr Baller, som kom ut 1874, endast tjugu år gammal. Nu är han en bruten man, men arbetar dock med sitt översättningsarbete. Hans inre människa är lika obruten som förr. Gamle mr Andrew är en annan. 1890 sammanträffade vi för första gången. Han var redan då betydligt döv på grund av smittkoppor, som han ådragit sig på en resa. Nu var han mycket dövare, men det hindrar ju honom ej från att kunna predika och det gör han som få andra. En välsignad man!

Jag tänker vidare på mr och mrs Alexander Saunders, som under boxarupproret ledo oerhört och då miste ett par av sina barn. Efter återkomsten blev han helt plötsligt blind. Hon var förut mycket döv. Nu komplettera de varandra! Hon är öga och han är öra! Det är rörande att se dem i deras inbördes kärlek och i deras gemensamma arbete för Herren i detta land. Han utför en god evangelists arbete och är full av liv och intresse. Så ha vi en hel mängd andra, ej minst i Shanghai, som grånat i Herrens tjänst, men som likväl ej tröttnat. Det förefaller så egendomligt att se gamle Hudson Taylor, Stevensons och andras platser fyllda av andra personer och att möta ett yngre släkte, som aldrig sammanträffat med dessa pioniärer inom missionsvärlden.

Den 11 mars gingo vi ombord på vår ångbåt, »Khiva», som samma dag avseglade. Vi ha just nu lämnat Hongkong, där vi legat för ankar ett dygn. Den kinesiska sjön, som annars brukar vara litet orolig av sig, var denna gång alldeles lugn och stilla. I Hongkong gingo vi i land och uppsökte en landsman, Svedner, som för några månader sedan anlagt ett »Missionary Home», till hjälp för genomresande, som ej önska betala de dryga omkostnaderna på ett hotell, och som sätta värde på ett hem med kristlig anda. Vi hade en hel mängd gemensamma bekanta. Han själv var Västeråsbo, uppvuxen i Stockholm, fostrad inom Frälsningsarmén, utgången som dess missionär till Java och nu till slut hade han hamnat här, en »allas tjänare». Naturligtvis måste vi förenas omkring vår »nationaldryck», kaffet. Men vi hade ock en annan föreningspunkt innan vi skiljdes, den gemensamma bönen. Överallt träffar man på Guds barn och det är något outsägligt härligt att vara medlem av »de heligas samfund». (Forts.)

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

Svenska skolan i Kina, s. 115.
De utresande missionärerna ss. 116—118.
Missionärer på hemresa, s. 118.
Att Gud må fylla de stora behoven i samband med alla förestående resor, s. 118.
Det nya kapellet i Honanfu, ss. 119—122.
Arbetet i Shensi, ss. 122—124 och i Chiechowdistriktet, s. 125.

Från skilda fält.

Lärarinnornas Missionsförening har utsänt sin årsberättelse för 1921. L. M. F. har nu 2,354 medlemmar. Inkomster och utgifter omsluta kr. 80,607: 65. L. M. F. underhåller 2 missionärer i Indien, 3 i Kina, 1 i Afrika samt 1 missionär bland judarna i Wien. Barnföreningen »Snödropparna» underhåller 1 missionär i Indien och 1 i Afrika. Dessutom underhåller L. M. F. ett kvinnl. seminarium jämte dithörande övningsskola i Yuncheng i Kina och ett antal bibelkvinnor och skolbarn i Lappland och Indien. L. M. F. har icke mindre än 100 medl. ute på missionsfälten i Indien, Kina, Afrika, Ost-Turkestan, Kaukasien, Mongoliet och Egypten.

*

Sv. Missionsförbundet framlägger följande statistik: 15 distrikt; 1,527 församlingar; 110,608 medlemmar; 650 ordinarie predikanter; 1,360 bitr. predikanter; 1,868 missionshus; 298 andra fastigheter; värde 26,786,031: 93 kronor; skuld därå 3,509,849: 22 kronor; 8,286,048: 64 kronor i inkomster; 920,366: 34 kronor till Missionsförbundet; 497,396: 83 kronor till social verksamhet; 1,204 ungdomsföreningar; 59,777 medlemmar; 490 junioravdelningar; 15,738 medlemmar (eller tillsammans 1,694 föreningar och 75,515 medlemmar); 2,847 söndagsskolor; 10,391 lärare; 128,955 barn; 175 bibelskolor; 3,746 barn.

*

Från Svenska kyrkans sydindiska missionsfält lämnas följande statistik för år 1921. 1,905 hedningar och barn av kristna föräldrar ha genom dopet upptagits i den kristna församlingen (för år 1920 var siffran 1,194). Dopkandidaternas antal synas uppgå till 1,496. Hela antalet döpta vid 1921 års slut var 22,444, därav 10,336 nattvardsberättigade (ökn. från 1920 resp. 1,200 och 275). De infödda medarbetarna äro 781. I 345 vardagsskolor undervisas 15,820 elever. Vid 19 skolhem åtnjuta 960 barn underhåll och vård. I missionens sjukhus i Tirupatur har under 1921 varit intagna 822 patienter. De utförda operationerna uppgingo till 2,568 och klinikbehandlingarna till 60,553.

*

Från Svenska kyrkans sydafrikanska missionsfält har följande statistik för år 1921 inkommit. Härav framgår, att under nämnda år 296 hedningar och 329 barn av kristna föräldrar blivit döpta (motsvar. siffror för 1920 voro resp. 342 och 329). Dopkandidaternas antal uppgår till 972. Hela antalet kristna vid 1921 års slut var 9,193, därav 4,058 nattvardsberättigade (ökn. fr. 1920 resp. 507 och 188). De infödda medarbetarna äro 167. I 95 vardagsskolor undervisas 2,690 elever, vartill komma 13 aftonskolor med 628 elever. I missionens sjukhus och sjukhyddor erhöllo under året 433 patienter vård sammanlagt 11,878 dagar, varjämte vid klinikerna 1,741 personer erhållit sammanlagt 3,505 behandlingar.

*

Det stängda Galla är nu öppnat för missionen. Ev. Fosterlandsstiftelsens missionär, d:r Söderström, har meddelat, att han jämte fru och syster erhållit regentens pass för resa till Galla och nu var på väg dit. Vägen till Galla, som nyss synts ohjälpligt stängd, skulle alltså nu vara öppen.

*

Enligt ett meddelande på den stora *Kongomissionskonferensen* förra hösten skulle antalet folkstammar i Afrika uppgå till 3,000, varav 2,500 i Ekvatorialafrika och 123 i Kongo.

*

Det *franska* parlamentet har nyligen beviljat 500,000 francs för byggandet av en *moské* och ett islamskt institut i Paris. Algeriet, Tunis och Marocko skola bidraga med 450,000 francs. En muhammedansk präst från Algeriet skall tjänstgöra där. Institutet innehåller ett arabiskt bibliotek, en föredragssal och en utställningssal för orientalisk konst.

*

K. F. U. M. i *Kina* har 21 föreningar med tillsammans 41,099 medlemmar. De äro väl försedda med sekreterare, en för varje hundratal medlemmar. Generalsekreterare är en kines, David Jui.

*

En bland de starkaste missionsorganisationerna är *metodistepiskopalkyrkan*, som 1920 på sina olika missionsfält hade 637,436 kristna med en ökning detta år på omkring 60,000.

*

Enligt en engelsk missionsläkares uppgift är dödsprocenten i *Kina* den största inom något kulturland i världen: 40 pr tusen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Sådd på Guds åker. — Vår föreningspunkt. — Missionärernas farvälbudskap. — Från redaktion och expedition. — Brevavdelningen. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Från skilda fält.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1922.

N:R 8. ÅRG. 27. JULI 1922. PREN.-PRIS 2:50.

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

VÄGEN TILL STORHET.

Föredrag av prins O. Bernadotte vid S. M. K:s 35:te årshögtid fritt återgivet efter anteckningar.

Text: 2 Sam. 22: 29.

Denna text utgör en del av Davids lovsång. Vi veta, att David en gång var en ung herdegosse, som Gud lyfte upp på Israels tron. Men det största av allt, som vi veta om David, det är, att han var en man efter Guds hjärta. Herren själv betygar detta varom vi kunna läsa i Ap. 13: 22. Det är sådana män, som Gud behöver både hemma och ute på missionsfältet. Det är sådana män, han söker efter. När Gud utvalde Saul, gjorde han stora ting med honom och gav honom ett nytt hjärta. Likväl kom det en tid, då Gud inte längre kunde bruka Saul, utan måste söka sig en annan man. Detta är allvarligt också för oss. Ingen enda står säker, om icke Gud håller honom uppe och den svaga handen blir i Herrens starka hand. David kom igenom med seger, därför att han var uppriktig mot Gud. När han syndat bekände han. En klar och uppriktig ställning inför Gud, är det som hjälper oss i alla förhållanden och för oss igenom. Sådana uppriktiga hjärtan söker Gud och han behöver sådana redskap icke minst ute på missionsfältet.

Vid slutet av sitt liv frambär nu David denna lovsång till Gud, och dessa sanningar hade David lärt i livets skola och icke vid skrivbordet eller i studerkammaren.

Han liksom ställer fram Gud för oss, och så säger han: »Detta har jag

funnit hos min Gud, detta har han varit för mig.» Det är sex punkter, som jag önskar, att vi stanna för i de upplästa verserna.

1. Du Herre är min lampa, och Herren upplyser mitt mörker.» Davids psalmer ge vid handen, att han ofta vandrade i mörker och prövningar, men att Gud upplyste hans mörker och förde honom igenom. Vi ha nog alla fått erfara att vägen varit mörk och svår att finna och ofta ha vi ej ens vetat huru vi skola taga det nästa steget, men i mörkret ha vi sett en enda liten ljusglimt framför oss. Det är liksom när man understundom ute på landet vandrar på en väg genom en mörk skog. Det enda man ser framför sig är de vitmenade stenarna som utmärka vägen. Men detta är nog för att visa oss vägen, visa oss, var vi skola sätta vår fot nästa steg. Detta är ju egentligen ock allt vad vi behöva veta. Så vandrade David även i mörkret i sin Guds gemenskap. Gud var hans lampa, hans rådgivare. David berättade för Gud allt, precis som han hade det. Vi läsa därom i 1 Sam. 23: 2, 10 och 30: 8. När han frågade Gud var det icke blott för att få veta sanningen utan för att göra den. Här står Saul som en stor kontrast. Han frågade för att få veta men ej därför, att han ville göra Guds vilja.

Därför att David frågade efter Guds vilja för att göra den, blev ock hans erfarenhet så rik. Herren är min lampa. Herren upplyser mitt mörker. Ljuset lyste icke blott i andras mörker. Nog är det så, att vi i allmänhet talat instämma i att Gud är ett ljus, att Jesus är världens ljus, men det är större att kunna säga, »han upplyser mitt mörker».

2. Vidare framhåller David, vad Gud varit för honom i de strider han utkämpat. »Med Gud kan jag nedslå skaror av krigsfolk och med Gud springer jag över muren», säger han. Davids ställning till Gud framstår så klart i hans strid med Goliat: »Herren som var med mig, då jag slog lejon och björn, han skall ock vara med mig i dag.» Det går inte att leva på gamla erfarenheter, men vi kunna bygga på dem. En sådan är förvissningen att Gud är precis densamme i dag.

Men Davids strid och seger var icke blott av yttre art. Den största seger, David vann, var säkerligen den, som han vann i grottan, då hans fiende Saul lagt sig där att sova. Då övervann han sig själv. Då lät han barmhärtighet och kärlek råda. De största strider, vi ha att utkämpa, äro dessa strider med våra inre frestelser. David segrade därför att han i den striden hade Gud med sig. Vilken väldig skillnad är det icke, att strida sina strider ensam eller med Gud, att ha Gud med i den striden, att vara två om den kampen.

Då Sadhu Sundar Singh under sitt besök i Stockholm bodde i mitt hem, fick jag bland de många starka intrycken av honom framför allt detta: Guds fiender voro hans fiender, Guds vänner voro hans vänner. Därför fick han ock erfara underbara ting. Låt oss tänka på den erfarenhet, han upplevde en dag, när han skulle stenas. Där stodo fienderna runt omkring

honom, färdiga att döda honom. Då beder han om att få ägna fem minuter åt bön. När han reste sig från bönen och såg sig omkring, voro alla borta. Följande morgon kom ännu en större skara ut från byn och omringade honom. Nu, tänkte han, komma de för att fullborda det verk, som de inte utförde i går. Men när de kommo fram till honom, sade de: »Vad var det för folk, som stod runt omkring dig i går.» Sadhun, svarade: »Jag vet det icke. Jag såg ingen med mina ögon.» Så hade Gud låtit sin änglavakt slå en ring omkring sin tjänare.

Detta är en belysning av Davids ord »med dig kan jag nedslå skaror av krigsfolk och med min Gud springer jag över muren». När vi komma i svårigheter, skall Gud hjälpa oss, antingen över eller genom muren. Jag är viss om att de, som stått i ledningen för denna mission i hemlandet eller på missionsfältet ofta ha känt det, som om deras väg varit stängd av en stor mur. Men jag är ock viss om, att de ha fått erfara Guds underbara hjälp.

3. David framhåller vidare, att »Guds vägar äro utan vank». När jag följt Guds vägar, har jag alltid kommit rätt, det vill David säga. Hur stort är det icke, att i denna värld så full av falskhet och synd en väg finnes, som är utan vank. Guds vägar äro väl underliga vägar ibland. Hans namn är ju ock Underlig. Detta betyder ej, att han är underlig, men att han ter sig för oss som underlig.

Förra året vid detta årsmöte talade på denna plats en Herrens tjänare, den kände och värderade norske predikanten Albert Lunde. Nu har han drabbats av en svår sjukdom, så att han kanske aldrig blir riktigt frisk och stark igen och likväl behöva vi aldrig ett ögonblick tvivla att inte Gud vet varför han så handlat. Är det icke också ofta så på missionsfältet. Vi tro att den och den skall bli en så utomordentlig arbetare och vi knyta stora förhoppningar till en sådan men ibland visar det sig att Gud har andra vägar.

4. David säger ock: »Guds ord är en renad malm.» Många i våra dagar tro, att de skola rena den malmen bättre, men här står, att Guds ord är renad malm. Det kan ej förbättras. Det är äkta allt igenom. Vilken kraft då man fått ett av dessa ord direkt från Gud. Jag erinrar mig det välkomstmöte för de missionärer, som hemkommit efter boxarupproret. Det sades då av någon, att det var ett Guds ord, som hade burit dem under hela flykten och givit dem all den kraft, de behövt. Det var ordet i Jesaja 41: 10: »Frukta icke, ty jag är med dig! Sök icke hjälp hos andra, ty jag är din Gud! Jag stärker dig och hjälper dig och stöder dig med min rättfärdighets högra hand.»

5. Så pekar David på grunden. »Vilken klippa finnes förutom Gud.» På den klippan hade David byggt och under hans stormuppfyllda liv hade hon hållit.

6. Till sist heter det i denna lovsång »bönhörelsen från dig gjorde mig stark». Bland män-

niskors barn är det överallt en ävlan efter storhet. David fann den rätta vägen till storhet: bönhörelse. Icke vad David var utan det David fått av Gud gjorde honom stor.

Hur härligt är det icke, att få göra de erfarenheter, David gjorde. Men det böra vi lägga märke till, att Davids erfarenheter vinnas endast på sådana vägar, som David gick.

Give Herren oss nåd att vandra sådana vägar, som Gud välsignar!

Den antikristliga studentrörelsen i Kina.

Det är redan genom tidningspressen känt, att en stark antikristlig rörelse satts i gång inom den kinesiska studentvärlden. Redan för flera år sedan bildades ett sällskap bland studenterna i Peking, vilket satte som sitt mål att verka för religionens avskaffande i Kina. Det synes vara detta sällskaps medlemmar, som nu mer än förr framträda med beslutsamhet och målmedvetenhet till kamp mot kristendomen.

Anledningen till denna plötsliga verksamhetsiver hos de antikristliga studenterna synes vara den konferens, som det kristliga Studentvärldsförbundet under april månad hållit i Peking. Att Tsin-hua College upplåtits för konferensen har i synnerhet väckt förbittring. Möten ha hållits, resolutioner fattats, mått och steg tagits till en fastare och mera verksam organisation, som skall omfatta hela Kina. Man har utsänt ombud till alla större lärdomscentra i landet med uppdrag att bilda lokalföreningar. Upprop ha utsänts till alla skolor, en mängd ströskrifter fulla av alla slags beskyllningar mot de kristna ha spritts överallt.

I en av dessa skrivelser heter det: »Man använder religionens vidskepelse för att bedraga människor, man förmörkar därmed förståndet, förvanskar sanningen och hindrar framsteg och civilisation. Alla förståndiga hata religionen. Efter världskriget är det vetenskapen, som fått den kraftigaste utvecklingen. Kristendomen åter har förts till randen av undergång. Det är därför de kristna nu komma hit för att ibland oss söka utbreda sin lära.» Därpå följer en kraftig maning att gå till kamp mot kristendomen och dess bekännare och utrota vidskepelsen. För att emellertid ej alltför mycket stöta sig med européerna förklara denna rörelses ledande män, att även utlänningar äro välkomna i deras förbund.

På åtskilliga ställen har denna agitation väckt ej så liten oro, enär de sämre elementen bland folket tagit anledning därav att ställa till främlingsfientliga demonstrationer. I Centralkina ha de utländska konsulerna tagit upp saken och hos de kinesiska myndigheterna protesterat mot propagandan.

Men även från de bildade klasserna och pressen i Kina ha protester höjts. Från ett sällskap av inflytelserika män i Peking har följande skrivelse utsänts till den studerande ungdomen: »Vi för vår del tro visserligen ej på religion ej heller vilja vi giva

vårt stöd åt någon viss religion, men vi måste motarbeta varje rörelse, som vill bringa religionen i misskredit. Vi hålla före, att varje människa har rätt att själv bestämma sig, vilken religion, hon vill följa. Ingen har rätt att beröva henne denna hennes frihet. Kinas konstitution garanterar också fullkomlig religionsfrihet åt varje medborgare. De bildade klasserna borde vara de första att visa respekt för vår konstitution. Åtminstone borde vi väl ej vara de första att bryta den. Därför måste vi giva uttryck åt vårt ogillande av den antikristliga rörelsen.»

Den ansedda kinesiska tidningen Peking Express, vilken torde vara den mest spridda i studentkretsar, uttalar också sitt starka ogillande av den antikristliga studentföreningens uppträdande. Tidningen påpekar därvid, att denna agitation egentligen visar huru ringa studenternas kunskap om kristendomens verkliga väsen är.

Detta utgör en kraftig maning till oss att sända vittnen till dem. Hela denna rörelse för övrigt inskärper vikten av en kraftig missionsverksamhet bland Kinas studerande ungdom, vars stora inflytande bland Kinas folk vi nu åter blivit påminta om.

Huru litet många av den studerande ungdomen förstå kristendomen visar följande citat: »Vi veta, att mänskligheten är stadd i utveckling, men kristendomen lär, att den skall vara stillastående. Vi veta, att människan skall ledas av sitt eget förstånd, men kristendomen lär, att hon skall lyda prästen. Kristendomen lär vidare, att arbetaren skall lyda arbetsgivaren och hustrun sin man. Vi veta, att livet är så intressant, därför att det är så fullt av kamp, men kristendomen lär oss, att med undergivenhet foga oss i vårt öde» o. s. v.

Till dem, som under konferensen av det kristna studentvärldsförbundet på ett mycket bemärkt sätt givit uttryck åt sin höga värdesättning av kristendomen är den nyutnämnde presidenten Li Yuanhung. Vid en stor bankett, till vilken jämte konferensdeltagarna inbjudits flera av Kinas mera bemärkta män, yttrade han bland annat följande: »Det är lyckligt och gagneligt, att I kommit till vårt land. — Personligen är jag övertygad därom, att Eder kristliga förening skall hjälpa världen att bliva en enda stor familj och att nå fram till ständig fred.»

I denna tid, då kampen mellan tro och otro även i Kina alltmer tillspetsar sig, är det av vikt, att väktarna på Sions murar ej slumra, ej försumma sig. Missionskallelsen blir i denna tid för oss allt kraftigare och dess innebörd allt allvarligare.

Erik Folke.

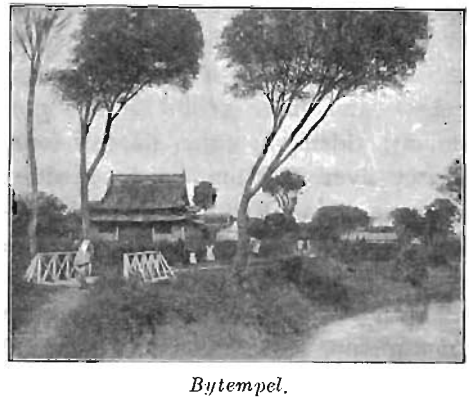

Bytempel.

Erik Folke.

60 år.

Erik Folke.

Den 7:e juli fyller missionsföreståndare Erik Folke 60 år. Säkert vilja hans många vänner den dagen på ett särskilt sätt i tacksägelse och förbön ihågkomma honom inför Gud.

Erik Folke har sin alldeles särskilt givna plats i Sveriges hednamission. Det var på hans hjärta Gud redan i unga år lade den tunga bördan av det kinesiska folkets frälsning. Kallelsen att gå ut till detta då så okända, missförstådda folk kom till honom oemotståndlig och tydlig. Men för 35 år sedan var det ingen lätt sak att i vårt land eller över huvud taget i något land vinna gehör för den tanken, att tiden var inne, då missionsarbetet även i Kina borde kraftigt upptagas. När Erik Folke, brinnande av hänförelse, vände sig till olika ledande personer inom missionsvärlden, mötte han ingenstädes någon uppmuntran, och slutligen återstod ingen annan väg för honom än att i förtröstan på den Gud, som kallat honom, ensam draga åstad utan att bakom sig äga några mänskliga stöd.

Den väg, han gick, var ingen lätt väg. Själv har han berättat för den, som skriver dessa rader, att han kände det som ett svårt lidande, att Gud kallade honom just till Kina. Men det var på denna väg, välsignelsen låg färdig och väntade. Det är icke mången förunnat att inom ramen av 35 år få se så välsignade frukter av ett steg, som man tagit i lydnad och tro. Som en pioniär fick Folke tränga tränga in långt i det inre av Kina och såsom den förste höja korsets fana inom det stora område, som gavs honom till verksamhetsfält. Men han fick ock se medarbetare komma ut till sin hjälp, och nu för ett par år sedan fick han med egna ögon återse de tegar, där han en gång bröt mark och vilka nu stodo som mognande skördefält. Han fick vara med om att införa en hela fältet omfattande församlingsordning, och han fick se den stora skara av dugande medarbetare och framtida ledare, som Herren kallat fram till sin tjänst därute.

Även i hemlandet har Erik Folke fått utföra en betydande gärning. Hans tändande brev och skildringar från det nya missionsfältet uppväckte intresse vida omkring, och det ena svenska missionssällskapet efter det andra började snart upptaga arbete i Mittens rike. Även i Amerika förunnades det Erik Folke, fast trött och sjuk, att på sin första återresa från Kina få väcka ett intresse för Sinims Land, som burit rika frukter i missionärers utsändande. Det var bl. a.

denna Erik Folkes reseverksamhet i Förenta Staterna och hans varmt manande föredrag vid Svenska-Amerikanska Missionsförbundets konferens som till icke oväsentlig del kom detta sällskap att då besluta sig för att upptaga arbete i Kina.

Det kan ock sägas att Erik Folke såsom få andra är en hela den svenska hednamissionens man. Den blick, han har på missionen, är alltför storslagen och vidgad, för att han skulle kunna se på den från en snävt begränsad synvinkel. Det svenska missionsfolket har också givit uttryck åt den uppskattning, de känna i anledning härav, därigenom att Erik Folke hedrats med ordförandeposten i det Svenska Missionsrådet. Han är ock ordf. i »Andelsföreningen Svenska skolan i Kina», i vilken skola 6 svenska missionssällskap ingått som delägare.

Erik Folke föddes den 7 juli 1862 i Folkärna församling av Stora Kopparbergs län. Efter en tids studier vid universitetet i Uppsala avreste Folke till Kina år 1887 och anlände till Shanghai samma år den 14 mars. Därefter besökte han hemlandet 1893—94 samt 1901—02. För tredje gången utreste han till missionsfältet i Kina i november 1902 men på grund av allvarlig sjukdom återvände han redan påföljande år till hemlandet, och har där sedan haft sin verksamhet. Åren 1918—20 företog Folke en inspektionsresa till Kina och kom därvid att bl. a. få taga en verksam del vid upprättandet av ovannämnda svenska skola på Kikungshan. Även så utförde Folke då en del värdefulla översättningsarbeten till kinesiska för den Lutherska Litteraturkommitténs räkning.

Erik Folkes krafter, vilka sedan återkomsten från fältet för ett par år sedan varit mycket nedsatta, hava under det sista året betydligt stärkts, en anledning till särskild tacksägelse när vi i böner bära honom fram inför Gud på hans högtidsdag.

Guds rikaste välsignelse vile över 60-åringen nu och allt framgent!

Carl Blom.

50 år.

Carl Blom.

Missionär Carl Blom föddes d. en 8 juli 1872 i Broddetorps församling av Skaraborgs län. När missionär Blom nu fyller 50 år, kan han blicka tillbaka på en 30-årig verksamhet som missionär. Det var nämligen den 10 dec. 1892, som Blom första gången anlände till Kina, varest han sedan varit oavbrutet verksam utom under viloperioderna i hemlandet.

Missionskallelsen kom till Blom re-

dan i unga år. Det var dock först när han som ung gymnasist i 6 : 2 studerade i Skara, som denna Guds kallelse blev rätt allvarlig. Så karaktäristiskt öppet och ärligt för honom, skriver han då därom till missionssekreteraren: »Jag har en längre tid känt Andens maning att aktivt deltaga i arbetet att rädda själar och känner mig, sedan jag läst ett upprop från Kinamissionen, kallad att gå ut till hedningarna. Jag tror, att jag bör gå dit, ehuru jag förut känt motvilja emot de slöa och konservativa kineserna. Då jag dessutom fått veta, att Kinamissionen är osekterisk, drogs jag ännu mer dit just därför. Jag har så mycket som möjligt satt mig in i de svårigheter och faror av alla slag, som komma att möta mig, och jag är beredd att till och med följa min Herre och Mästare i döden. Jag har också särskilt under de två sista månaderna legat i ständig bön till Gud för att få visshet i mitt sinne om Hans vilja, och jag är nu mer än någonsin övertygad om, att Gud vill sända mig ut att vittna för hedningarna.»

Föga anade väl den unge gymnasisten, hur verkligt han skulle få uppleva allt detta, som han nu såg framför sig i sina tankar. Det var under banbrytningsåren på vårt fält, som Bloms arbetstid började. Från Yuncheng, där han först stationerades, gjorde han resor vida omkring särskilt i provinsen Honan. I den länge tillstängda staden Honanfu blev det honom förunnat att vinna ingång för evangelium och lägga grunden till det nu så blomstrande arbetet därstädes. Han och hans medhjälpare, missionär Ossian Beinhoff, bodde första tiden i ett gammal rannsakningsfängelse. Missionär Andersson omnämner detta i sitt brev i föregående nummer av tidningen.

Under största delen av sin arbetstid har missionär Blom varit stationerad i Yuncheng. Under många år stod han i egenskap av missionens finanssekreterare vid Erik Folkes sida i ledningen av arbetet. Mångsidigt begåvad och i besittning av en eminent arbetsförmåga har han ofta fått rycka till undsättning där en sådan kraft som hans behövts. Under boxarupproret anförtroddes åt honom ansvarsfulla uppgifter, och när revolutionen utbröt 1911, hade han ansvarsfulla bördor vilande på sina skuldror. Han var då fungerande ordförande på fältet och fick bära omsorgen om det hela under denna svåra tid och fick vara en ledare och rådgivare för de missionärer, som då måste bege sig på flykt. Det var då under flykten ner till kusten, som det missionärssällskap, för vilket han var ledare, överfölls av rövare ett stycke utanför Honanfu, varvid fru Blom mycket allvarligt sårades och han själv bortfördes av rövarna som deras fånge. När han så sårad fördes bort men på grund av en svår benskada, som åsamkats honom genom en rövares svärd, ej orkade gå så fort, som rövarna önskade, började dessa rådslå om att döda honom. När missionär Blom hörde deras samtal, sade han till dem: »Ja, I kunnen väl döda mig, men inte skrämma mig, ty jag tillhör ett folk, som inte fruktar döden.»

Denna frimodighet inför döden slog tydligtvis t. o. m. de förhärdade rövarna med förvåning och efter åtskilligt parlamenterande lössläppte de honom. Trots denna svåra, själsspännande upplevelse återvände makarna Blom tillsammans med sin lilla dotter till missionsfältet och ha där sedan fått vara i en oavbruten och välsignelserik verksamhet.

Under de senare åren har missionär Blom haft som sin huvudsakliga uppgift att vara lärare i det manliga seminariet och är nu av missionärskonferensen vald att vara tjänstförrättande föreståndare på fältet. I tacksamhet och förbön skola säkert många ihågkomma 50-åringen på hans högtidsdag. Vi tillönska honom Guds rikaste välsignelse över dagar, som komma.

Morris Bergling.

Morris Bergling.

Morris Bergling föddes den 23 juli 1898 i Hancheng, Shensi, Kina, på den missionsstation, där hans föräldrar då verkade. Sedan Morris Bergling år 1905 anlände till Sverige i och för sin skolgång, vistades han först i Norrköping och sedan från år 1910 på Barnens hem, Duvbo. I maj 1918 avlade B. studentexamen vid N. Latinläroverket i Stockholm och följande år folkskollärareexamen vid Strängnäs seminarium samt tjänstgjorde sedan efter fullgjord exercis som extra ordinarie lärare i Stockholms folkskolor.

I sin ansökningshandling skriver Morris Bergling bland annat: »Från min tidiga barndom har det målet stått för mig att bli missionär. Jag kan aldrig säga, att Gud någon gång varit skymd för min blick. Alltifrån min barndom har han städse hållit mig fast vid sig, även då tvivlen kommit i ynglingaåren.»

Under gymnasisttiden började Bergling förstå, vad det egentligen innebar att bli missionär. Det blev en svår kamp för honom, och många hinder syntes ställa sig i hans väg. Men i Uppsala förändrade sig förhållandena. Härom skriver Bergling: »En skara varmt troende studenter samlades varje torsdag till samtal och bön. Gud verkade kraftigt på mig. Sammanställningen mellan livet ute på kasernerna och dessa torsdagskvällar grep mig djupt. Samtidigt stod hedningarnas nöd för mina ögon. Jag ställdes inför den frågan: Vad är din uppgift som sann kristen? Den lilla skaran studenter lärde mig även mer än något annat den reella skillnaden mellan »radikal» och »konservativ» teologi. Kontrasterna mellan dessa kamraters böneliv och övriga kamra-

ters fria liv och mångbesjungna tolerans i många stycken har skrämt mig bort från den moderna kristendomen, och hur paradoxalt det än kan låta, så står det fast: Uppsalatiden har gjort mig mera ortodox än jag förut varit.

En afton i oktober 1919 var en liten skara studenter samlad i denna krets. I denna lilla skara bland deras friska trosnit och varma böner mötte mig den Helige Ande med sin sakta viskning. Den aftonen fick jag Guds uppenbara kallelse att gå ut till Kina. Hur lycklig var jag ej från den stunden. Alla frågor förstummades. Hela mitt förflutna såg jag nu som Guds fasta, kärleksfulla ledning fram mot detta mål: »Missionen i Kina».

Under den gångna vintern har Bergling i och för utbildning för missionärskallet vistats dels i London och dels vid Menighetsfakulteten, Kristiania.

Må nu Gud rikligen välsigna vår unge broder, då han i sina föräldrars sällskap går ut till sitt härliga kall!

Carola Rudvall.

Carola Rudvall föddes i Hvetlanda, Jönköpings län, den 10 september 1897. Fröken Rudvall har genomgått sex klasser vid Eksjö flickskola samt därefter en tvåårig kurs vid Eksjö lärarinneseminarium och avlade därstädes småskollärarinneexamen. Ävenså har hon genomgått ett par husmoderskurser och har tjänstgjort som lärarinna på olika platser i Småland.

Under sistlidne vinter vistades fröken Rudvall vid Kina Inlands Missionens utbildningsanstalt, London, där hon även flitigt och framgångsrikt deltog i kristligt arbete. Hon är trolovad med missionär Morris Bergling och utreser, v. Gud, med det sällskap som avseglar från Marseille den 25 augusti.

Carola Rudvall.

Från redaktion och expedition.

Hemkommen missionär.

Fröken Ester Jonsson anlände till hemlandet den 12 juni efter en i allo lycklig resa. Hennes adress är t. v. Brogatan 148, Nässjö.

Fröken Jonsson har haft en mödosam arbetsperiod på missionsfältet. De första åren, då hon vistades nere på fältet, vållade klimatet henne stora svårigheter, och det såg nästan ut, som om hon skulle blivit nödsakad återvända till hemlandet. Men just då öppnade sig ett verksamhetsfält för henne vid Svenska Skolan på Kikungshan, och det visade sig, glädjande nog, att bergsluften bekom

henne väl. Hon har där vid denna skola nedlagt ett utomordentligt värdefullt arbete och har haft en mycket dryg börda att bära. Vi hälsa vår syster hjärtligt välkommen hem och tillönska henne välsignelse till kropp och själ och den vila, hon nu så väl behöver.

Väntade missionärer.

Fröken Ester Berg skriver från Jerusalem, att hon och hennes mor, doktorinnan Maria Berg, som avreste från Shanghai den 22 april, efter en mycket god resa framkommit till Port Said och därifrån gjort en avstickare till Jerusalem. Fröken Berg meddelar, att hon måst intaga sängen i Jerusalem, då hon insjuknat i feber och hosta, som hon ådragit sig genom förkylning under båtresan. Då hon skrev, var hon emellertid mycket bättre, feberfri och kunde vara uppe. De planerade att resa hem via kontinenten men kunde ej närmare bestämma tiden för sin ankomst till Sverige.

Upprop till förbön.

Vi fästa uppmärksamheten vid det upprop till förbön för muhammedanmissionen, som förekommer på annat ställe i tidningen. Även på S. M. K:s fält finnes muhammedaner, särskilt i Honanfu. Tidigare hava S. M. K:s missionärer arbetat även bland dessa, men nu är den arbetsuppgiften överlämnad åt vår granne Augustanamissionen. Men i förbön vilja vi vara med. Det i uppropet omnämnda häftet kan fås från vår expedition.

Utflykten till Duvbo.

En talrikare skara än vanligt gjorde oss detta år glädjen att komma med ut till Duvbo. Vi tro, att den stund vi där fingo tillbringa med varandra, gav de församlade oändligt mycket. En hel del av de närvarande talade till oss och framförde hälsningar från skilda orter i vårt land.

Överste *Ch. Tottie* inledde vår samvaro med att rikta våra tankar på Mark. 4: 34: *Avsides* uttydde han allt för sina lärjungar. Talaren påpekade, huru som det var i ensamheten med Gud, vi lära känna Gud. Alla stora Guds män ha varit män, som stått ansikte mot ansikte med Gud. När Jakob vid Peniel ensam brottades med Gud, fick han känna vanmakten i sin egen kraft. Men han fick ock lära känna Guds styrkas stora kraft. Det är ansikte mot ansikte med levande Gud, som vi få känna Guds kraft. Den andliga kraften ligger inte i stora gåvor eller i vältalighet, utan i levande umgänge med Gud. Kraften finns inte hos oss, men den kommer till oss, när vi stå inför Gud. Ett sant kristligt liv är ett övernaturligt liv, ett liv, vars kraft kommer från Gud.

I Uppenbarelsebokens 22:a kapitel står det, att »vi skola se hans ansikte». Detta seende begynner redan här, och det begynner i ensamheten med Gud. Paulus, som varit uppryckt till tredje himlen, kunde betyga, att »när jag är svag, då är jag stark». När vi i sanning få se Gud, försvinner all egen berömmelse.

Kapten *A. Bäärnhielm* framförde en hälsning från missionsvännerna i Skellefteå. Han påpekade, att en underbar växlingsverkan råder inom förbönens område emellan missionsvännerna och missionärerna på fältet. Vi bedja, de bedja, och vi bedja för varandra. Och vi bedja om samma sak. När så är, måste ju verket ha framgång. När tal. reste från sitt hem och frågade missionsvännerna: »Vad skall jag säga dem i Stockholm?» hade länsträdgårdsmästare S. sagt: »Säg dem, att vi åtminstone stå i kontakt med dem.»

Fröken *Gauffin* talade med ledning av Ef. 3: 8, om vilken nåd det var att för hed-

ningarne förkunna evangelium, som ju är outgrundligt. Vad vi hittills förkunnat, är ju då, när evangelium är outgrundlig, endast en del, vad vi se endels. När Paulus säger, att hedningarna äro våra medarvingar öppnar han vår blick för evangeliets universalism och han låter oss se, att vi i missionens stora plan var och en ha en given bestämd plats. Därför kunna vi genom Jesus Kristus frimodigt gå fram.

Folkskollärare *Albin Karlsson* från Göteborg uttalade sin stora glädje över att få närvara vid denna högtid. Han framförde hälsningar från Kina-kretsen i Göteborg. Han talade om hurusom S. M. K. i G. stadigt vunnit nya vänner. Genom de bibelkurser, som hållits, hade många dragits till missionen och i Ynglingaföreningen Libanon, vars sekreterare Karlsson var, rådde numera ett varmt missionsintresse. Flera unga män, som inom den föreningen kommit till tro på Gud, gå med en hemlig tanke i sina hjärtan på missionen. När han tänkt på S. M. K., hade ofta en undran kommit över honom, vad det var som var den bärande kraften i detta arbete. Svaret trodde han sig finna i det ordet: »Se, på mina händer har jag tecknat dig!» »Dina murar äro beständigt inför mig.» Gud har haft omsorg om detta verk. Det är hemligheten.

Talaren berättade ock om hurusom Ynglingaföreningen Libanon i Göteborg fått en filial i Hoyang, där en ynglingaförening med samma namn under Martin Lindéns ledning bildat. Ynglingaföreningen Libanons i Göteborg ordförande, som även är den kinesiska Libanon-föreningens hedersordförande, hade fått den kinesiska föreningens första månadsblad och stadgar sig tillsända. Detta var en stor glädje för honom churu den kinesiska skriften vållade honom åtskilligt huvudbry. Missionsintresset inom Libanon hade trängt in i föreningens olika avdelningar och en gång i månaden hölls missionsföredrag varvid kollekt upptogs.

Smålandsvännernas talan fördes av br. *S. A. Karlsson,* som riktade våra tankar på Ebr. 10: 23, 24. Han framförde hälsningar från Hvetlanda och från Östra Härads kristliga ungdomsförbund. Vännerna därnere kände sig sedan gammalt vara ett med S. M. K. Ungdomsarbetet hade nu vuxit ut till ett förbund. Detta förbunds första missionär var Carl Blom, men nu underhåller förbundet tre missionärer helt och två delvis.

Överste *H. Dillner* uttalade några hjärtliga och varma ord till Missionshemmets föreståndarinna. Därefter framförde han en gripande hälsning från avlidne godsägare *Hedengrens* änka, vilken bar sin sorg som en hjältinna. Med avseende på missionen önskade hon, att i den mån hon det kunde, få uppehålla sin mans arbete.

Även från kommendör *v. Feilitzen,* kommitténs förutvarande sekreterare, framförde han en hälsning. Denne vår missions trofaste vän var nu sjuk, full av plågor och ur stånd att få någon sömn om nätterna. Sådan hade översten funnit honom, då han besökt honom i hemmet. Han hade aldrig förr sett honom fälla en tår, men nu hade han gråtit, och det var med tanke på de unga, som avskildes till missionskallet, att han inte kunnat komma i kontakt med dem, inte kunnat få vara med och säga dem ett kärlekens ord eller att ens kunna skriva till dem.

Vi blevo även påminda om fröken *Emma Beskow,* som befann sig i Sörmland för vila och rekreation. Alla veta vi, sade tal., hur varmt hennes hjärta klappar för missionen. Nu under sjukdom och nedbrutenhet böjer hon sig som en vek stängel under Guds hand. Må vi komma ihåg henne i vår bön. Även en annan vän till missionen, friherrinnan d'Albedyhll, som var sjuk, lades på de närvarandes hjärtan samt fru *Augusta Berg,* som låg i sitt rum, sjuk i lindrig malaria, och fröken *Agnes Forsberg,* som även var klen och nedbruten. När översten talade om fru Augusta Berg, erinrade han sig, att han var den ende av kommittén, som var med vid missionär och fru Bergs avskiljning.

Samvaron avslutades av missionär August Berg, som livligt påminde sig ett ord av sin gamle vän, Karl Andersson i Waxholm, och som han nu tyckte sig kunna instämma i av fullaste hjärta. »Jag är så

lycklig, att varje steg ropar salig, salig!» Som desert på en kraftig måltid, bad han att få uppläsa ett stycke ur Hans Stjärna i Östern, 1906, med rubrik »Också en intervju». Det stycket handlade om jullådornas ankomst till Kina och om den intervju, som en av missionärerna hade med de långväga resenärerna och gav uttryck åt den tacksamhet, de kände med avseende på missionsvännernas kärleksfulla gåvor och uppoffringar.

*

Uppbrottets stund var nu inne. Efter gemensam sång och bön skingrades vi åter. Men en ny upplevelse av vad de heligas gemenskap är förde vi med oss från denna solljusa samvaro.

N. H—n.

BREVAVDELNINGEN

Kikungshan—Stockholm.

Den 31 mars.

Singapore, Port Sweattener, Penag och Colombo ligga nu bakom oss och vi äro på vår väg till Aden. Den Indiska Oceanen är oss fortfarande bevågen, lugn som en kvarndamm! Med undantag av Port Sweattener, besökte vi de platser vi lade till vid och njöto av att få sätta våra fötter på »terra firma», samt taga den vackra naturen i betraktande. Här i tropikerna råder det en evig sommar! Jag föreställer mig att det nog i längden måste verka enformigt för en europé. Gör jag en jämförelse mellan nu och då jag första gången, för över trettio år sedan, besökte dessa platser, så märkes det vilken utveckling som ägt rum med avseende på anläggandet av nya vägar och kommunikationer, uppbyggandet av hus och stadsdelar. Då voro oxvagnar och rickshaws de enda fortskaffningsmedlen, nu susa automobilerna blixtsnabbt fram över de utomordentligt väl anlagda vägarna, och spårvägstrafiken har säkerligen varit i användning under loppet av många år.

Men vad som är oförändrat, det är befolkningen. Samma böljande människomassa, med sina många olika typer, glider förbi, klädda i sina egendomliga dräkter, männen i ett kjolliknande skynke och en vit rock, de fattigare endast med ett skynke kring livet. Kvinnorna förete en variation i klädedräkt, här som annorstädes.

I Colombo pågick en utställning. Vi besökte densamma ett par gånger. Det är alltid intressant att studera de olika människotyperna. Vi sågo många män, kvinnor och barn, som besökte utställningen. Hudfärgen kunde växla från nästan svart till mycket ljus. Flera av kvinnorna voro klädda som endast en österländsk kvinna kan kläda sig. De finaste siden och silkestyger omslöto henne och kring hals och armar, och i sitt hår bar hon de utsöktaste garnityrer av ädla stenar och pärlor, representerande ett oerhört värde. Ceylon är de ädla stenarnas och juvelernas förlovade land och de som älska att pryda sig med sådana kunna göra så här, för ett relativt billigt pris.

Men juveler av ett ännu högre värde finnas ock! Vid vårt besök i Singapore foro vi till en kyrka och kommo till en engelsk högkyrka, där aftonsången just hade börjat. Biskopen av Singapore predikade. I allmänhet äro den engelska kyrkans gudstjänstlokaler så byggda att det praktiska får giva vika för det mera imponerande och anslående. Så ock här. Där vi sutto hörde vi ej mycket av predikan, men den vackra kyrkomusiken njöto vi så mycket mera av. Efter gudstjänstens slut tågade kyrkokören ut från altaret ned genom hela kyrkan. Processionen var företrädd av en ung malay, som höll ett stort, gyllene kors i sina händer. Efter honom kommo, två och två, män och kvinnor av olika nationer, en neger, flera européer och åtskilliga indier. Osökt gingo tankarna till »den stora skaran av alla folk, släkten och tungomål», som en gång skall stå inför tronen!

I Indien är det brukligt att tugga betelnöten. Det är ett fult bruk, i synnerhet då man ser unga, fina damer med tänderna och läpparna färgade röda och spottande på marken! Men sådan är se-

den. I de utländska delarna av städerna ser man överallt anslag med tillkännagivande, att den som spottar på trottoaren kommer att bötfällas, och det kan verkligen behövas. Jorden förefaller att vara jämförelsevis litet odlad och synes vara reserverad för trädplantering av olika slag, såsom kokosnöt, bananas, kanel, gummi m. fl. Ris importeras till stor del och totalintrycket är att befolkningen lever mera av vad den får från träden än vad den får från marken.

Vart vi kommo spanade vi naturligtvis efter kineser och voro glada då vi sågo sådana, men de blevo alltmer tunnsådda sedan vi lämnat Singapore. För en ytlig betraktare förefaller det, som vore det ej så lätt att kunna få förtroende för befolkningen i dessa trakter. Jag är viss om, att en indiamissionär skulle säga detsamma om kineserna! Men oemotståndligt tilldragande verkar de små tjuvpojkarna, som svärmade omkring en och hälsade sitt »salam» och tiggde om en slant! Med en grop i kinden, ett småleende som blothade deras stora vita tänder och så sin »salamhälsning», förklarade de att de ingen pappa hade och ingen mamma och så pekade de på sin mage, menande att den var tom! Visste man ej, att de hade detta till ett yrke, så skulle man vara frestad att tömma sin börs i deras hand. Nu vågar man ej att giva någon, ty då får man en hel svärm efter sig!

Ett besök i ett stort Buddatempel, där vi måste taga av oss våra skor vid inträdet, visades oss »den levande Budda» i olika former. Vi voro ju vana vid dessa tempel men funno dock, att i sitt hemland ägnas Budda en ivrigare tillbedjan än i Kina. Vi ha nu lämnat dessa härliga platser bakom oss. Passerade en dag Prinsens av Wales skepp. Passagerarna hade förut avsänt ett trådlöst telegram till honom, på vilket svar anlände. I Colombo sågo vi en del av de dekorationer som vidtagits med anledning av hans besök. Vi togo dem nu som ämnade åt oss! Värmen är f. n. ganska stark, dock ha vi intet att beklaga oss över.

*

Från språkskolan till Tungchowfu.

Tiden vid språkskolan är nu ett minne blott, men ett ljuvligt sådant. Herren vare lov för denna välsignade tid. Jag reste därifrån den 8 mars med båt till Chinkiang, vilket tog endast några tim. Staden har ett mycket vackert läge. I den utländska kyrkogården där finnas Hudson Taylors jämte många andra missionärers gravar. Bland namnen på gravvårdarna såg jag också några svenska namn.

Vi lämnade Chinkiang kl. 1 på natten med en stor kinesisk båt, som efter tre dagars resa förde oss till den stora staden Hankow, med sina många ståtliga utländska hus. På båten hade vi det rätt bra; här fingo vi »nya» god övning att äta kinesmat med träpinnar. Vi stannade 2½ dag på C. I. M:s hem där, varefter vi med tåg fortsatte resan till Honanfu, där jag lämnade mitt ressällskap och stannade kvar en vecka.

Det var så roligt få andas »svensk luft» igen samt möta våra syskon Anderssons, Ringbergs, Engbäcks och systrarna Anna Janzon och Ebba Burén, i vilkas hem jag hade förmånen gästa dessa dagar.

Under tiden jag var där pågick evang. möten varje kväll. En av C. I. M:s missionärer samt två kin. evangelister voro där och framburo livets ord i det stora nyinvigda kapellet. På uppresan till Yüncheng stannade jag några timmar i Sinanhsien, där systrarna Maria Pettersson, Maria Hultkrantz och Elsa Engström äro. Där bygges f. n. ett stort barnhem, där det skall beredas bättre bostäder för alla de hittebarn, de tagit hand om, som på grund av hungersnöden blivit utkastade och säkert omkommit, om ej de blivit omhändertagna. Det var gripande att se alla dessa barn, somliga krymplingar och blinda eller med andra lyten på grund av lidanden, de genomgått. — När vi gingo ned till järnvägsstationen vid min avresa därifrån, fingo vi se ett klädbylte ligga på avstånd invid stadsmuren, och det berättades för oss, att det var ett litet barn, som säkerligen av någon förtvivlad moder kastats utför stadsmuren. Vi sågo korparna redan hacka på liket — om nu

barnet var dött, ty det händer, att korparna börja äta på barnen innan dessa ännu äro döda. Vi rysa inför sådant, men vad skola de arma föräldrarna göra, när den redan nog stora barnskaran är nära att svälta ihjäl, — och ingen plats finnes i barnhemmet!

Jag lämnade platsen med vemod och med känsla av, att systrarna där behöva missionsvännernas särskilda intresse och förbön. Efter några tim. ankom jag till slutpunkten på järnvägen, varifrån det är två dagsresor till Yüncheng.

Hur underligt det kändes att komma till denna stad, där missionär Folke med stor risk för cirka 35 år sedan började arbetet på detta fält. — Men ack, hurudana vägarna upp till Yüncheng voro! Och värdshusen sedan! Aldrig trodde jag det var möjligt färdas på sådana vägar och över sådana berg. Men med goda mulåsnor och starka vagnar går det ganska bra. Och då vi äro omgivna av den skara av »tjänsteandar, som utsändas för deras skull, som skola ärva frälsning» att skydda från anade och oanade faror här i detta farliga land, kunna vi vara trygga. Efter fyra dagars skön samvaro med de kära syskonen där fortsattes resan till Puchow, där syskonen Wester arbeta. Där är en mycket trevlig missionsstation med nytt, stort kapell. Nu var det endast en dagsresa till första utstationen i Shensi: Tungkuan, där det dagen efter skulle vara stormöte. Bröderna Svensson och Lindén ledde detsamma. Där fick jag ock glädjen träffa Estrid Sjöström, som efter en bibelkvinnokurs i Tungchowfu rest ner för att övervara stormötet.

Så ännu en dagsresa och jag var »hemma» i Tungchowfu full av tack och pris till Gud för resenåd och välsignelser. Trivs så gott här tillsammans med syskonen Svenssons, och så småningom hoppas jag som svar på vänners förböner bli i stånd att lära språket och börja deltaga i kvinnoarbetet, samt fylld av Helig ande och kraft få föra många själar från mörker till ljus.

Eder i Herren
Hanna Wang.

Upprop

till Sveriges missionsvänner.

En försummad missionsuppgift.

Och Abraham sade till Gud: »Måtte allenast Ismael få leva inför dig.»

Bland de stora missionsuppgifter, till vilka vår Mästares efterföljare i nutiden blivit kallade, har en av de viktigaste allt för länge blivit stående i glömskans skugga. Det har blivit så gott som en fastslagen trossats hos somliga av missionens vänner, att kristen mission bland muhammedanerna är och måste förbli fruktlös möda, ehuru missionshistorien har mycket litet att mäla om verkligt målmedvetet arbete bland islams folk.

Vår nya tid ställer den kristna världen, vare sig den vill se det eller ej, inför en allt kraftigare påträngande fråga, om kristendomen skall segra i andens värld eller — islam. Vi stå mitt uppe i en tid, då händelserna där ute i den muhammedanska folkvärlden tala mer än många ord. Islam är icke blott en dödsskräck för armenier och andra kristna i Mindre Asien, utan genom sin stora utbredningsförmåga är den en överhängande fara för hela den kristna världen.

I första hand hotas de unga hedningkristna församlingarna i Centralafrika av en frambrytande muhammedansk våg, mot vilken Sudanmissionen i synnerhet sökt ställa sig som en vågbrytare tvärs över den stora kontinenten. Men även i Europa har samma fanatismens och våldets religion i en moderniserad form gjort kraftiga ansträngningar att vinna ny mark. I London finnes redan en moské (= muhammedanskt bönetempel) och en nyvunnen skara av anhängare bland engelsmän och amerikaner av alla stånd och klasser. Därifrån utgå årligen många tusen flygskrifter över Europa med muhammedansk propaganda i modern form. Därifrån utgives även en tidskrift, som utkommer med ett nummer i månaden, och vari man med stor energi går till kamp mot Kristus för — Muhammed. Korset, heter det, är mänsklighetens förbannelse, och ju förr det kan slås i stycken, dess bättre är det.

Icke dess mindre föreligga underbara vittnesbörd om korsets seger över islam. På de malajiska öarna pågår sedan flera år en livlig anslutning till kristendomen från islam med flera 10-tusental årligen, och i Ostafrika pågår just nu en massrörelse bland muhammedanerna i riktning mot kristendomen. Ty en av deras egna ledare, scheik Zakarias, har stått upp som predikant och förklarat, att han i en uppenbarelse mottagit Guds be-

fallning att läsa bibeln och utbreda ordet bland sina trosbröder. Innan han för några år sedan avled, hade många tusen av muhammedanerna övergått till kristendomen. Vidare ha många muhammedaner på Kirgisstäppen i ryska Asien genom beröring med ryska mennoniter kommit till tro på Kristus och själva där bildat en kristen församling. Slutligen ha vi att erinra oss, att ljuset på ett underbart sätt brutit fram på Svenska Missionsförbundets muhammedanska fält i Ostturkestan, där församlingen under det gångna året har fördubblats.

Och liksom en ny tid håller på att bryta fram uti islams värld, så kan man, glädjande nog, samtidigt konstatera en förändring i missionsvärlden i allmänhet, och även i Sverige ha på sina håll kraftiga missionsvindar i riktning mot islam börjat blåsa. Vi stå utan tvivel vid aftonen till den nya dag, då det muhammedanska problemet kommer att lösas genom makten av Kristi evangelium. Vi kunna icke föreställa oss annat, än att allt detta oemotståndligen måste uppfordra vår svenska missionsförsamling att i kärlek för Jesu skull taga detta öknens barn till sitt modershjärta och frambära det i trogen bön till livets källa på Golgata.

Redan för några år sedan ha många Herrens fromma i England förenat sig i daglig gemensam bön för islams folk, väl vetande, att ingen makt på jorden kan mäta sig med en allvarlig och uthållig bön. Med ledning av detta uppslag ha några av muhammedanmissionens förebedjare även i vårt land kommit tillsammans till rådplägning om, i vad mån och på vad sätt det vore möjligt att bereda de svenska missionsvännerna tillfälle att komma denna viktiga sak närmare och att i mån av andens maning även deltaga i bönen. Vid denna rådplägning befanns den enhälliga meningen vara, att den anordning av böneämnena, som de engelska förebedjarna för islam följa, borde bearbetas för svenska förhållanden och utgivas. Därvid borde alla som följa samma gruppering av böneämnena, kunna känna sig sammanlänkade med allt Guds folk, som både i Sverige och annorstädes samma dag förena sig i bön för samma sak, för samma folk och för samma trakt av den muhammedanska världen.

I enlighet härmed har nu under titeln: »Till gemensam bön för den muhammedanska världen» ett litet häfte, lagom stort att bevara innanför bibelpärmen, utkommit. Det innehåller en samling av böneämnen, omfattande alla muhammedanska folk och länder, ordnade i grupper för varje dag under loppet av en månad. Häftet i fråga kan erhållas från följande förlag och missionsexpeditioner till ett pris av 25 öre pr exemplar, portot inberäknat. Å detta pris lämnas 25 proc. rabatt, då minst 10 ex. rekvireras på en gång. Svenska Missionsförbundets Förlag, Barnhusgatan 10, Stockholm, Evang. Fosterlands-Stiftelsens Förlags-Exp., Mästersamuelsgatan 42, Stockholm, Kvinnliga Missions Arbetares Förlag, Brunnsgat. 3, Stockholm, Svenska Jerusalemsföreningens expedition, Parmätaregatan 1, Stockholm, Svenska Missionens i Kina förlag, Drottninggatan 55, Stockholm, Svenska kyrkans Missionsstyrelses Expedition, Uppsala, Lärarinnornas Missions Förenings expedition, Viktoriagatan 6, Göteborg, Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping.

Undertecknade ha blivit anmodade att framställa en enträgen vädjan till allt Guds folk i Sveriges bygder att behjärta den muhammedanska världens behov av Kristi evangelium och därför stå upp till gemensam och uthållig bön för denna stora sak. Därför ha vi med detta velat låta ropet gå ut till alla dem av vårt folk, som tro och hoppas på korsets seger.

Ja, du nalkas mig, när jag åkallar dig; du säger: »Frukta icke.» Klagov. 3: 57.

Stockholm i maj 1922.

G. Raquette,
Sv. Missionsförbundets missionär i Ost-Turkestan.

K. G. Rhodén,
Evang. Fosterlands-Stiftelsens missionär i Ostafrika.

Lotten Reuterskiöld,
medlem av Svenska Kyrkans Missionsstyrelse och styrelsen för Svenska Jerusalemsföreningen.

Elsa Ringborg,
Kvinnliga Missions Arbetares f. d. missionär i Nordafrika.

A. P. Franklin,
Svenska Alliansmissionens missionär i Indien.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Vägen till storhet. — Den antikristliga studentrörelsen i Kina. — Erik Folke. — Carl Blom. — Morris Bergling. — Carola Rudvall. — Från redaktion och expedition. — Utflykten till Duvbo. — Brevavdelningen. — Upprop.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1922.